

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (втори състав)

5 септември 2014 година *

„Конкуренция — Концентрации — Книгоиздателски пазар — Решение за обявяване на концентрацията за съвместима с общия пазар под условие за прехвърляне на активи — Решение за одобрение на приобретателя на прехвърляните активи — Решение, взето след отмяна от Общия съд на първоначалното решение относно същата процедура — Правен интерес — Нарушение на член 266 ДФЕС — Неизпълнение на ангажиментите, наложени с решението за разрешаване на концентрация при определени условия — Разграничение между условия и задължения — Принцип за недопускане на прилагане с обратна сила — Преценка на кандидатурата на приобретателя — Независимост на приобретателя спрямо прехвърлителя — Злоупотреба с власт — Задължение за мотивиране“

По дело T-471/11

Éditions Odile Jacob SAS, установено в Париж (Франция), за което се явяват първоначално O. Fréget, M. Struys и Л. Ескенази, впоследствие O. Fréget, Л. Ескенази и D. Béranger и накрая O. Fréget и Л. Ескенази, avocats,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват C. Giolito, O. Beynet и S. Noë, в качеството на представители,

ответник,

подпомагана от

Lagardère SCA, установено в Париж, за което се явяват A. Winckler, F. de Bure, J.-B. Pinçon и L. Bary, avocats,

и от

Wendel, установено в Париж, за което се явяват M. Trabucchi, F. Gordon и A. Gosset-Grainville, avocats,

встъпили страни,

с предмет искане за отмяна на Решение C(2011) 3503 на Комисията от 13 май 2011 г., взето по преписка COMP/M.2978 — Lagardère/Natexis/VUP вследствие на решение от 13 септември 2010 г., Editions Odile Jacob/Комисия (T-452/04, Сб., EU:T:2010:385), с което Комисията отново

* Език на производството: френски.

одобрява Wendel Investissement за приобретател на активите, прехвърляни въз основа на ангажиментите по решението на Комисията от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрацията Lagardère/Natexis/VUP,

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав),

състоящ се от: M. E. Martins Ribeiro, председател, S. Gervasoni (докладчик) и L. Madise, съдии,
секретар: C. Kristensen, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 6 май 2014 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

- 1 С Решение 2004/422/ЕО от 7 януари 2004 година за обявяване на концентрация за съвместима с общия пазар и с действието на Споразумението за Европейското икономическо пространство (преписка COMP/M.2978 — Lagardère/Natexis/VUP) (резюме в ОВ L 125, стр. 54, наричано по-нататък „решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия“) Комисията на Европейските общности дава разрешение за изпълнение на проекта за придобиване от първата встъпила страна, Lagardère SCA, на подразделението „Издателска дейност“ за Европа на Vivendi Universal SA — Vivendi Universal Publishing SA (наричано по-нататък „VUP“).
- 2 Това разрешение е свързано с изпълнението на определени условия, целящи да гарантират, че Lagardère ще изпълни предвидените в решението ангажименти, поети спрямо Комисията, така че концентрацията да стане съвместима с общия пазар. Един от тези ангажименти е прехвърлянето на значителна част от активите на VUP (станало впоследствие Editis) на един или няколко независими от Lagardère приобретатели.
- 3 С цел да гарантира изпълнението на поетите ангажименти Lagardère трябва по-конкретно да определи независим от себе си и от Editis довереник, който да получава възнаграждение от Lagardère при условия и ред, които не накърняват нито точното изпълнение на задълженията му, нито неговата независимост.
- 4 На 5 февруари 2004 г. Комисията одобрява като довереник бюро S., представлявано от неговия директор г-н В., както и представения на 30 януари 2004 г. проект, с който се определят възложените на довереника задачи.
- 5 На 9 февруари 2004 г. Lagardère определя бюро S. за довереник.
- 6 Lagardère установява контакти с няколко предприятия, сред които и жалбоподателя Éditions Odile Jacob SAS, които могат да изкупят прехвърляните активи. Жалбоподателят проявява интерес към тази операция. С факс от 28 април 2004 г. той изпраща предложение за придобиване до Lagardère.

- 7 На 28 май 2004 г., след като обявява, че приема предложенията за изкупуване на петима потенциални приобретатели, сред които и предложението на жалбоподателя, но че ще преговаря само с един от тях, а именно с втората встъпила страна Wendel Investissement SA (станало впоследствие Wendel), Lagardère постига съгласие с последното дружество по проект на споразумение за изкупуване на активите на Editis.
- 8 С писмо от 4 юни 2004 г. Lagardère моли Комисията да одобри Wendel като приобретател на тези активи.
- 9 На 5 юли 2004 г. бюро S. представя на Комисията синтезирания си доклад, с който заключава, че кандидатурата на Wendel съответства на критериите за одобрение на приобретателя на активите съгласно ангажиментите на Lagardère, определени в решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия.
- 10 На 8 юли 2004 г. жалбоподателят подава пред Общия съд жалба за отмяна на решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия (дело T-279/04).
- 11 С Решение (2004) D/203365 от 30 юли 2004 г. (наричано по-нататък „първото решение за одобрение“), съобщено на жалбоподателя на 27 август 2004 г., Комисията одобрява Wendel като приобретател на прехвърляните активи на Editis, след като констатира, позовавайки се по-специално на доклада на бюро S., че Wendel отговаря на критериите за одобрение на приобретателя, определени в ангажиментите на Lagardère.
- 12 С договор от 30 септември 2004 г. Lagardère прехвърля на Wendel подлежащите на прехвърляне активи на Editis.
- 13 На 8 ноември 2004 г. жалбоподателят подава пред Общия съд жалба за отмяна на първото решение за одобрение (дело T-452/04).
- 14 На 30 май 2008 г. Wendel продава на испанската група Planeta активите на Editis, прехвърлени му от Lagardère.
- 15 С решение от 13 септември 2010 г., Editions Odile Jacob/Комисия (T-279/04, EU:T:2010:384, наричано по-нататък „решение T-279/04“) Общият съд (шести състав) отхвърля жалбата за отмяна на решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия, а с решение от същата дата, Editions Odile Jacob/Комисия (T-452/04, Сб., EU:T:2010:385, наричано по-нататък „решение T-452/04“) той отменя първото решение за одобрение. Общият съд приема, че това решение за одобрение е прието с оглед на доклад, изготвен от довереник, който не отговаря на условието за независимост, предвидено в ангажиментите на Lagardère.
- 16 След постановяването на решение T-452/04 (EU:T:2010:385) Lagardère подава на 22 ноември 2010 г. нова молба до Комисията за одобрение на Wendel като приобретател на прехвърляните активи на Editis и за тази цел на 20 декември 2010 г. представя на Комисията кандидатурата на нов довереник. На 11 януари 2011 г. Комисията одобрява новия довереник.
- 17 На 24 ноември 2010 г. жалбоподателят обжалва пред Съда решение T-279/04 (дело C-551/10 P). На същата дата Комисията и Lagardère подават жалби срещу решение T-452/04 (дела C-553/10 P и C-554/10 P).
- 18 На 17 декември 2010 г. и на 11 март 2011 г. жалбоподателят изпраща писма до Комисията относно това как да се процедира във връзка с решение T-452/04 (EU:T:2010:385), като Комисията отговаря с писма от 24 февруари и 18 април 2011 г.
- 19 На 14 февруари и 16 март 2011 г. се провеждат срещи между жалбоподателя и Комисията.

- 20 В отговор на писмо на жалбоподателя от 25 март 2011 г. на 6 април 2011 г. Комисията го приканва да изрази становището си пред новия довереник в срок от две седмици и да ѝ представи евентуални допълнителни бележки в срок от три седмици. Жалбоподателят предоставя на новия довереник становището си относно новата процедура на одобрение с писмо от 20 април 2011 г., а на Комисията — с писмо от 27 април 2011 г.
- 21 В доклада си новият довереник заключава, че към момента на операцията през 2004 г. Wendel е бил подходящ приобретател.
- 22 С Решение C(2011) 3503 на Комисията от 13 май 2011 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“), съобщено на жалбоподателя на 27 юни 2011 г., в приложение на решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия Комисията приема ново решение, с което одобрява Wendel с обратна сила, считано от 30 юли 2004 г., като приобретател на прехвърляните активи на Editis.
- 23 С решение от 6 ноември 2012 г., Комисия и Lagardère/Éditions Odile Jacob (C-553/10 P и C-554/10 P, EU:C:2012:682, наричано по-нататък „решение C-553/10 P и C-554/10 P“), Съдът отхвърля жалбите на Комисията и на Lagardère срещу решение T-452/04 (EU:T:2010:385). С решение от същата дата, Éditions Odile Jacob/Комисия (C-551/10 P, EU:C:2012:681, наричано по-нататък „решение C-551/10 P“), Съдът отхвърля жалбата, подадена от жалбоподателя срещу решение T-279/04 (EU:T:2010:384).

Производство и искания на страните

- 24 На 5 септември 2011 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.
- 25 С отделна молба, подадена в секретариата на Общия съд на същата дата, жалбоподателят иска допускане на обезпечителни мерки. С определение от 24 ноември 2011 г., Éditions Odile Jacob/Комисия (T-471/11 R, EU:T:2011:695), председателят на Общия съд отхвърля молбата за допускане на обезпечителни мерки поради липса на неотложност и не се произнася по съдебните разноски.
- 26 С отделен акт, подаден в секретариата на Общия съд на същата дата, на основание член 76а от Процедурния правилник на Общия съд жалбоподателят прави искане за разглеждане на делото по реда на бързото производство. С решение от 14 октомври 2011 г. Общият съд (осми състав) отхвърля това искане.
- 27 На 17 и 24 ноември 2011 г. Lagardère и Wendel подават молби за встъпване в производството в подкрепа на исканията на Комисията в съответствие с член 115 от Процедурния правилник. С определения на председателя на осми състав на Общия съд от 3 декември 2012 г. Lagardère и Wendel са допуснати да встъпят по делото в подкрепа на исканията на Комисията.
- 28 С определение на председателя на осми състав на Общия съд от 22 декември 2011 г. производството по настоящото дело е спряно до постановяването на решенията, слагащи край на производствата по дела C-551/10 P, C-553/10 P и C-554/10 P. Производството е възобновено на 6 ноември 2012 г.
- 29 След частичното обновяване на състава на Общия съд настоящото дело е възложено на нов съдия докладчик, който заседава във втори състав.

- 30 По доклад на съдията докладчик Общият съд (втори състав) решава да започне устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния правилник, приканва Комисията да отговори на един въпрос. Комисията изпълнява това искане в определения срок.
- 31 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 6 май 2014 г.
- 32 Жалбоподателят иска от Общия съд:
- да отмени обжалваното решение,
 - да осъди Комисията и встъпилите страни да заплатят съдебните разноски.
- 33 Комисията иска от Общия съд:
- да отхвърли жалбата,
 - да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски, включително тези по обезпечителното производство.
- 34 Lagardère и Wendel искат от Общия съд:
- да отхвърли жалбата,
 - да осъди жалбоподателя да заплати всички съдебни разноски, свързани с тяхното встъпване.

От правна страна

По допустимостта

- 35 Lagardère и Wendel считат, че жалбата е недопустима, защото жалбоподателят няма правен интерес, тъй като дори при отмяна на обжалваното решение за него не би имало начин да придобие активите на Editis, а при предявяване на иск за обезщетение той не би могъл да търси поправяне на вреди в по-голям размер от този на вредите, причинени от незаконосъобразността на първото решение за одобрение.
- 36 Най-напред следва да се констатира, че макар в съдебното заседание Комисията да изразява съмнения относно правния интерес на жалбоподателя, нито в представените писмени становища, нито в съдебното заседание тя не стига до извода, че жалбата е недопустима, а само иска същата да бъде отхвърлена по същество. Съгласно член 40, четвърта алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, приложим към Общия съд по силата на член 53, първа алинея от този статут, исканията в молбата за встъпване се ограничават до подпомагане по отношение на исканията на една от страните. Освен това съгласно член 116, параграф 3 от Процедурния правилник встъпилата страна е обвързана от спора в състоянието, в което той се намира към момента на встъпването.
- 37 Ето защо Lagardère и Wendel като встъпили страни по настоящото производство нямат право да повдигат възражение за липса на процесуални предпоставки, изведено от недопустимостта на жалбата, поради което Общият съд не е длъжен да разглежда посочените от тях правни основания в това отношение (решение CIRFS и др./Комисия, C-313/90, EU:C:1993:111, т. 20—22, решение от 27 ноември 1997 г., Kaysersberg/Комисия, T-290/94, Rec., EU:T:1997:186, т. 76 и

решение от 13 април 2011 г., Германия/Комисия, T-576/08, Сб., EU:T:2011:166, т. 38 и 39). Следователно направените от Lagardère и Wendel възражения за липса на процесуални предпоставки трябва да се отхвърлят.

- 38 Въпреки това, тъй като правният интерес е абсолютна процесуална предпоставка, за наличието на която съдът следи служебно (определение d. М./Съвет и ИСК, 108/86, EU:C:1987:426, т. 10 и решение от 14 април 2005 г., Sniace/Комисия, T-141/03, Rec., EU:T:2005:129, т. 22), Общият съд следва служебно да разгледа възражението, повдигнато от встъпилите страни (решение CIRFS и др./Комисия, точка 37 по-горе, EU:C:1993:111, т. 23 и решение Neotype Techmashexport/Комисия и Съвет, C-305/86 и C-160/87, EU:C:1990:295, т. 23).
- 39 Съгласно постоянната съдебна практика правният интерес представлява съществена и главна предпоставка за всяко обжалване по съдебен ред. Правният интерес на даден жалбоподател съществува, когато отмяната на обжалвания акт сама по себе си може да има правни последици, когато жалбата може чрез резултата си да донесе полза на страната, която я е подала, и когато последната доказва наличието на възникнал и все още съществуващ интерес от отмяната на посочения акт (вж. решение от 19 юни 2009 г., Socratec/Комисия, T-269/03, EU:T:2009:211, т. 36 и цитираната съдебна практика). Когато има съмнения или възражения, жалбоподателят е този, който трябва да представи доказателства за своя правен интерес (определение S./Комисия, 206/89 R, EU:C:1989:333, т. 8 и решение Sniace/Комисия, точка 38 по-горе, EU:T:2005:129, т. 31). По-специално жалбоподателят трябва да докаже съществуването на личен интерес от отмяната на обжалвания акт. Този интерес трябва да е възникнал и все още да съществува, като той се преценява към датата на подаване на жалбата (вж. определение от 29 април 1999 г., Unione provinciale degli agricoltori di Firenze и др./Комисия, T-78/98, Rec., EU:T:1999:87, т. 30 и цитираната съдебна практика, решение от 20 септември 2007 г., Salvat père & fils и др./Комисия, T-136/05, Сб., EU:T:2007:295, т. 34). Ако интересът, на който се позовава даден жалбоподател, се отнася до бъдещо правно положение, той трябва да докаже, че накърняването на това положение е вече сигурно. Ето защо жалбоподателят не може да се позовава на бъдещи несигурни събития, за да обоснове интереса си от отмяната на обжалвания акт (решение от 17 септември 1992 г., NBV и NVB/Комисия, T-138/89, Rec., EU:T:1992:95, т. 33 и решение Sniace/Комисия, точка 38 по-горе, EU:T:2005:129, т. 26).
- 40 Съгласно съдебната практика не може да се оспори, че адресатите на решение на юрисдикция на Европейския съюз, което отменя акт на институция, са пряко засегнати от начина, по който институцията изпълнява това съдебно решение и следователно те имат право да искат от съда на Съюза да установи евентуално неизпълнение на задълженията на институцията съгласно приложимите разпоредби (вж. в този смисъл решение Küster/Парламент, 30/76, EU:C:1976:165, т. 8 и 9 и решение от 14 февруари 1990 г., Hochbaum/Комисия, T-38/89, EU:T:1990:14, т. 9). Затова адресатите на решение на юрисдикция на Съюза за отмяна на акт на дадена институция имат правен интерес в рамките на спор относно изпълнението на това съдебно решение от въпросната институция дори когато обжалваният акт е изчерпал действието си (решение Van der Stijl и Cullington/Комисия, 341/85, 251/86, 258/86, 259/86, 262/86, 266/86, 222/87 и 232/87, EU:C:1989:93, т. 15—18). В настоящия случай посоченото от встъпилите страни обстоятелство, че дори при отмяна на обжалваното решение за жалбоподателя не би имало начин да придобие активите на Editis, не може само по себе си да постави под въпрос този принцип. Освен това е важно да се припомни, че макар единствено Lagardère да може да предлага на Комисията приобретател на разглежданите активи, жалбоподателят, който през 2004 г. фигурира в списъка на петимата потенциални приобретатели, отговарящи на определените в ангажиментите критерии за подбор, по принцип би могъл да бъде предложен от Lagardère като приобретател и да бъде одобрен от Комисията, в случай че обжалваното решение бъде отменено по причина, налагаща избора на различен от Wendel приобретател.

- 41 При положение че приемането на обжалваното решение представлява начинът, по който Комисията е преценила да изпълни решение T-452/04 (EU:T:2010:385), то жалбоподателят има правен интерес да оспори обжалваното решение поради самото си качество на страна по делото, по което е постановено посоченото съдебно решение.
- 42 Освен това обжалваното решение замества и има същия предмет като първото решение за одобрение, отменено от Общия съд с решение T-452/04 (EU:T:2010:385). Затова жалбоподателят е засегнат от обжалваното решение, както е бил засегнат и от първото решение за одобрение. Нито обаче Общият съд по посоченото дело, нито Съдът при разглеждането на жалбата срещу решението на Общия съд не установяват липса на правен интерес на жалбоподателя по отношение на първото решение за одобрение, отменено от Общия съд.
- 43 В допълнение следва да се припомни, че дадено предприятие има интерес от отмяната на решение, разрешаващо при определени условия концентрация между двама от неговите конкуренти, която може да засегне търговското му положение (решение от 4 юли 2006 г., easyJet/Комисия, T-177/04, Rec., EU:T:2006:187, т. 41). По аналогичен начин предприятие, което присъства в списък, ограничаващ до петима потенциалните приобретатели на прехвърляните активи в рамките на концентрация, има интерес от отмяна на решението на Комисията за одобрение на друго от тези пет предприятия, тъй като това решение по принцип може да засегне търговското му положение, независимо от въпроса дали в случай на отмяна на обжалваното решение същото предприятие би могло да бъде одобрено като приобретател на разглежданите активи.
- 44 Освен това жалбоподателят има интерес да иска отмяната на акт, който го засяга пряко, за да получи констатация от съда на Съюза относно допуснатата спрямо него незаконосъобразност, щом подобна констатация може да послужи за основание на евентуален иск за обезщетение, с който се цели настъпилите в резултат от обжалвания акт вреди да бъдат поправени по подходящ начин (решение Франция и др./Комисия, C-68/94 и C-30/95, EU:C:1998:148, т. 74 и решение от 18 март 2009 г., Shanghai Excell M&E Enterprise и Shanghai Adeptech Precision/Съвет, T-299/05, Сб., EU:T:2009:72, т. 53—55).
- 45 От всичко изложено по-горе следва, че жалбоподателят има правен интерес да оспори обжалваното решение.

По съществуващото на спора

- 46 Жалбоподателят изтъква шест правни основания в подкрепа на жалбата. На първо място, той поддържа, че Комисията е нарушила член 266 ДФЕС и принципа за недопускане на прилагане с обратна сила. На второ място, той счита, че обжалваното решение е лишено от правно основание. На трето място, той упреква Комисията, че е допуснала грешки при прилагане на правото и явни грешки в преценката, като е взела предвид данни, получени след 30 юли 2004 г., и ги е използвала селективно. На четвърто място, той смята, че Комисията е допуснала грешки при прилагане на правото и явни грешки в преценката на кандидатурата на Wendel. Като пето правно основание жалбоподателят изтъква наличието на злоупотреба с власт. Накрая, на шесто място, той поддържа, че обжалваното решение е опорочено от липса на мотиви.

По първото правно основание: нарушение на член 266 ДФЕС и на принципа за недопускане на прилагане с обратна сила

- 47 На първо място, жалбоподателят поддържа, че Комисията е нарушила разпоредбите на член 266 ДФЕС, като е приела обжалваното решение, без да неутрализира всички последици от незаконосъобразността на първото решение за одобрение, въпреки че същото е отменено от

Общия съд поради материална незаконосъобразност, а не поради процесуални нарушения. На второ място, той счита, че приемайки обжалваното решение, Комисията е нарушила принципа за недопускане на прилагане с обратна сила.

- 48 Комисията и встъпилите страни отхвърлят доводите на жалбоподателя. Освен това Lagardère смята, че първото правно основание е недопустимо, тъй като нарушава принципа *non concedit venire contra factum proprium*.

– По допустимостта на първото правно основание

- 49 Lagardère счита, че първото правно основание е недопустимо, тъй като във връзка с делото, по което е постановено решение C-553/10 Р и C-554/10 Р (EU:C:2012:682), жалбоподателят, противно на настоящите му твърдения пред Общия съд, поддържал, че поради липсата на независимост на първия довереник е налице процесуално нарушение, а не материална незаконосъобразност.

- 50 Най-напред, следва да се припомни, че няма разпоредба в Статута на Съда или в Процедурния правилник, която да забранява на страна по делото да даде различна правна квалификация на дадено основание от направената по друг спор. Впрочем съгласно съдебната практика правото на обжалване пред Общия съд, с което разполага всяко физическо или юридическо лице съгласно член 263, четвърта алинея ДФЕС, не може бъде ограничено при липсата на изрично предвидено правно основание за тази цел, без да бъдат накърнени основните принципи на законност и на зачитане на правото на защита, както и правото на ефективни правни средства за защита и на справедлив съдебен процес, гарантирано в член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (решение Knauf Gips/Комисия, C-407/08 Р, EU:C:2010:389, т. 89—91).

- 51 Освен това, е важно да се припомни, че макар страните да определят предмета на спора, който не може да бъде изменен от съда, то последният трябва да тълкува правните основания по-скоро с оглед на тяхното съществуване, отколкото с оглед на правната им квалификация и следователно именно той дава правната квалификация на основанията и доводите в жалбата (вж. в този смисъл решение Fives Lille Cail и др./Върховен орган, 19/60, 21/60, 2/61 и 3/61, EU:C:1961:30, решение от 20 септември 2007 г., Fachvereinigung Mineralfaserindustrie/Комисия, T-375/03, EU:T:2007:293, т. 65 и 66 и решение от 10 февруари 2009 г., Deutsche Post и DHL International/Комисия, T-388/03, Сб., EU:T:2009:30, т. 54).

- 52 Накрая, при всички положения принципът *non concedit venire contra factum proprium*, на който се позовава Lagardère, в правото на Съюза се отнася само до невъзможността за дадена страна да оспорва пред касационната инстанция факти по съществуването на спора или факти, свързани с производството, които са признати пред първоинстанционния съд и присъстват в протокола от проведеното от последния съдебно заседание (определение Nijs/Сметна палата, C-495/06 Р, EU:C:2007:644, т. 52—56 и определение Kronoply/Комисия, C-117/09 Р, EU:C:2010:370, т. 44).

- 53 Следователно, без да е необходимо произнасяне относно допустимостта на възражението на Lagardère, първото правно основание следва да се приеме за допустимо.

– По нарушението на разпоредбите на член 266 ДФЕС

- 54 Жалбоподателят упреква Комисията, че е нарушила разпоредбите на член 266 ДФЕС, като е приела обжалваното решение, без да неутрализира всички последици от незаконосъобразността на първото решение за одобрение.

- 55 Съгласно първа алинея на член 266 ДФЕС институцията, чийто акт е бил отменен, е длъжна да предприеме необходимите мерки за изпълнение на решението на Съда. Тези разпоредби предвиждат разпределение на правомощията между правораздавателния орган и административния орган, така че институцията, издала отменения акт, е тази, която трябва да определи необходимите мерки за изпълнение на съдебното решение за отмяна (определение *Erba* и *Reynier*/Комисия, 98/63 R и 99/63 R, EU:C:1963:46, решение от 8 октомври 1992 г., *Meskens*/Парламент, T-84/91, Rec., EU:T:1992:103, т. 73 и решение С и F/Комисия, F-44/06 и F-94/06, EU:F:2007:66, т. 33).
- 56 Съгласно постоянната съдебна практика отменителните решения, постановени от юрисдикциите на Съюза, щом станат окончателни, се ползват с абсолютна сила на пресъдено нещо. Такава сила има не само диспозитивът на отменителното решение, но и мотивите, които представляват необходимата опора на диспозитива и поради това са неразривно свързани с него (решение *Asteris* и др./Комисия, 97/86, 99/86, 193/86 и 215/86, EU:C:1988:199, т. 27—30, решение *Industrie des poudres sphériques*/Съвет, C-458/98 P, EU:C:2000:531, т. 81 и решение от 1 юли 2009 г., *ThyssenKrupp Stainless*/Комисия, T-24/07, Сб., EU:T:2009:236, т. 113 и 140). Следователно отменителното решение предполага, че авторът на отменения акт ще приеме нов, като се съобразява не само с диспозитива на съдебното решение, но и с обусловилите този диспозитив мотиви, които представляват необходимата опора за него, като по този начин той следи новият акт да не страда от същите пороци като установените в отменителното решение (вж. в този смисъл решение *Interporc*/Комисия, C-41/00 P, EU:C:2003:125, т. 29 и 30).
- 57 Силата на пресъдено нещо на съдебното решение обаче се отнася само до фактическите и правни въпроси, които са разрешени действително или по необходимост (решение *Италия*/Комисия, C-281/89, EU:C:1991:59, т. 14). Освен това съждения *obiter dictum*, съдържащи се в отменителното решение, нямат абсолютна сила на пресъдено нещо (вж. в този смисъл решение *ThyssenKrupp Nirosta*/Комисия, C-352/09 P, EU:C:2011:191, т. 132). Така член 266 ДФЕС създава задължение за институцията, издала отменения акт, само в границите на необходимото да гарантира изпълнението на отменителното решение (решение *Interporc*/Комисия, EU:C:2003:125, т. 30).
- 58 Процедурата, с която се цели замяна на отменен акт, трябва да бъде възобновена от точния момент на настъпване на незаконосъобразността (вж. в този смисъл решение Съвет/Парламент, 34/86, EU:C:1986:291, т. 47), като отмяната на даден акт не засяга непременно подготвителните актове (решение *Fédesa* и др., C-331/88, EU:C:1990:391, т. 34). Отмяната на акт, който слага край на дадена административна процедура, състояща се от няколко етапа, не води задължително до отмяна на цялата процедура преди приемането на обжалвания акт, независимо от мотивите (процесуални или по същество) в отменителното решение (вж. решение от 15 октомври 1998 г., *Industrie des poudres sphériques*/Съвет, T-2/95, Rec., EU:T:1998:242, т. 91 и цитираната съдебна практика). Така за приемането на заменящия акт авторът на акта трябва да вземе предвид датата на приемане на отменения акт (вж. в този смисъл решение от 2 май 2006 г., *O2 (Germany)*/Комисия, T-328/03, Rec., EU:T:2006:116, т. 47 и 48). Въпреки това той може да посочи в новото решение различни мотиви от тези, на които е основал първото си решение (вж. в този смисъл решение *Interporc*/Комисия, EU:C:2003:125, т. 28—32). Освен това той не е длъжен да се произнася отново по аспекти на първоначалния акт, които не са поставени под въпрос от отменителното съдебно решение (вж. в този смисъл решение от 27 ноември 1997 г., *Tremblay* и др./Комисия, T-224/95, Rec., EU:T:1997:187, т. 53 и 72).
- 59 Освен това е важно да се припомни, че възможността за институцията да не започва отново цялата процедура, предшестваща приемането на отменения акт, не е поставена в зависимост от условието последният акт да е бил отменен поради процесуални нарушения (вж. в този смисъл решение *Industrie des poudres sphériques*/Съвет, точка 58 по-горе, EU:T:1998:242, т. 91 и решение от 9 юли 2008 г., *Alitalia*/Комисия, T-301/01, Сб., EU:T:2008:262, т. 103).

- 60 С оглед на предходните съображения следва да се провери дали в обжалваното решение Комисията е взела мерките, свързани с изпълнението на решение T-452/04 (EU:T:2010:385), и в това отношение да се провери по-специално дали, както поддържа жалбоподателят, мотивите на това съдебно решение задължават Комисията да оттегли решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия и дали тези мотиви я задължават да започне наново цялата процедура, считано от 9 февруари 2004 г., когато Lagardère определя първия довереник.
- 61 Най-напред следва да се разгледат мотивите и диспозитивът на решение T-452/04 (EU:T:2010:385), което е окончателно и има абсолютна сила на пресъдено нещо, тъй като Съдът е отхвърлил жалбите срещу него (решение от 28 февруари 2002 г., Cascades/Комисия, T-308/94, Rec., EU:T:2002:47, т. 70). Важно е да се отбележи, че Общият съд е отменил първото решение за одобрение, като е възприел второто правно основание на жалбоподателя, свързано с факта, че посоченото решение е прието с оглед на доклад, изготвен от довереник, който не е бил независим спрямо Editis (решение T-452/04, EU:T:2010:385, т. 65). За сметка на това Общият съд не се е произнесъл по другите правни основания, посочени от жалбоподателя.
- 62 С доводите си във връзка с това второ правно основание жалбоподателят посочва по-специално, че дори само наличието на съмнение по отношение на независимостта на довереника е достатъчно да доведе до недействителност на процедурата относно прехвърляните активи, а оттам и на първото решение за одобрение, при положение че докладът за оценка на кандидатурата на приобретател, изготвен от довереника, представлява съществен и определящ елемент от решението на Комисията да одобри или не заинтересованото лице (решение T-452/04, EU:T:2010:385, т. 71 и 72). Общият съд е възприел това правно основание, като е приел, от една страна, че докладът за оценка на кандидатурата на Wendel е бил изготвен от довереник, който не отговаря на условието за независимост спрямо Editis, изисквано от параграф 15 от ангажиментите на Lagardère (решение T-452/04, EU:T:2010:385, т. 107), и от друга страна, че тази незаконосъобразност може да опорочи съдържанието на първото решение за одобрение, тъй като докладът на довереника е упражнил решаващо влияние върху същото решение (решение T-452/04, EU:T:2010:385, т. 110—118). Така Общият съд се е произнесъл единствено по въпроса за независимостта на първия довереник и за последиците от липсата на независимост на същия по отношение на доклада за оценка на кандидатурата на Wendel, както и за отражението на този порок върху първото решение за одобрение.
- 63 Макар да е вярно, както подчертава жалбоподателят, че съгласно посоченото от Общия съд в точка 100 от решение T-452/04 (EU:T:2010:385) „фактът, че В. [представляващ първия довереник] изпълнява функциите на член на управителния съвет на дружеството, собственик на всички активи на Editis, е от естество да засегне независимостта, която заинтересованото лице трябва да проявява при изготвянето на препоръките за необходими мерки за реструктуриране и на доклада, с който уведомява Комисията за тези препоръки“, това твърдение не представлява необходимата опора на диспозитива на съдебното решение и следователно няма абсолютна сила на пресъдено нещо (вж. точка 57 по-горе). Всъщност се налага изводът, че законосъобразността на препоръките за необходими мерки за реструктуриране, направени от посочения довереник, не е част от предмета на спора, по който е постановено разглежданото съдебно решение, като същото важи и за всички актове на довереника, различни от доклада за оценка на кандидатурата на Wendel. С оглед на представените от жалбоподателя доводи по това дело Общият съд е трябвало да прецени само независимостта на първия довереник и последиците от евентуалната липса на независимост на същия по отношение на първото решение за одобрение, което единствено е било оспорено с жалбата.
- 64 Освен това следва да се отбележи, че макар, както изтъква жалбоподателят, в решение C-553/10 P и C-554/10 P (EU:C:2012:682) да е посочено, че независимостта на довереника „спада към ангажиментите, които Lagardère е поело и които трябва изцяло да спазва“, че „[т]я се определя ex ante и се отнася до цялостната дейност на довереника“ (решение C-553/10 P

и C-554/10 P, EU:C:2012:682, т. 42), че упражняването от г-н В. на функциите на член на управителния орган на Investima 10 SAS, станало впоследствие Editis, може да засегне неговата независимост и че „това положение не му позволява да упражнява при пълна независимост възложените му задачи на независим довереник по параграф 15 от ангажиментите на Lagardère“ (решение C-553/10 P и C-554/10 P, EU:C:2012:682, т. 44), Съдът въпреки това в никой момент не се е произнесъл относно обхвата на актовете на довереника, различни от доклада за оценка на кандидатурата на Wendel, предхождащ одобрението на тази кандидатура.

- 65 Следователно, за да изпълни решение T-452/04 (EU:T:2010:385), Комисията е трябвало да пристъпи към одобрение на нов довереник, натоварен с изготвянето на нов доклад за оценка на кандидатурата на Wendel при отчитане на положението към датата, на която Lagardère е помолило Комисията да одобри Wendel като приобретател на активите (4 юни 2004 г.), след което Комисията е трябвало да приеме решение за даване или за отказ на одобрение на Wendel въз основа именно на този нов доклад.
- 66 От преписката по делото е видно, че за да изпълни решение T-452/04 (EU:T:2010:385), на 11 януари 2011 г. Комисията одобрява нов довереник, предложен от Lagardère, който на 12 май 2011 г. ѝ представя доклада си за оценка на кандидатурата на Wendel, в който разглежда, от една страна, положението към момента, когато Lagardère е поискала от Комисията да одобри Wendel като приобретател на активите (тоест към 4 юни 2004 г.), и от друга страна, развитието във връзка с прехвърляните активи през последващия период, като разграничава периода, когато активите са държани от Wendel (юли 2004 г.—май 2008 г.), от периода, когато са във владение на Planeta (от май 2008 г.). След това на 13 май 2011 г. Комисията приема обжалваното решение, с което одобрява Wendel с обратна сила, считано от 30 юли 2004 г., като приобретател на прехвърляните активи на Editis. В това решение Комисията прави оценка на положението към 4 юни 2004 г., тоест към датата на първата молба за одобрение, подадена от Lagardère, като подкрепя заключенията си с анализ на възникналото след тази дата положение.
- 67 Приемайки тези мерки, Комисията зачита силата на пресъдено нещо на решението на Общия съд. Нито един от изложените от жалбоподателя доводи не поставя под съмнение тази констатация.
- 68 Най-напред, жалбоподателят упреква Комисията, че не е неутрализирала всички последици от незаконосъобразността на първото решение за одобрение. Всъщност той смята, че определянето на независим довереник представлява един от ангажиментите на Lagardère, въз основа на които е прието решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия, ангажимент, който е неразделна част от това решение. Следователно според жалбоподателя Комисията е трябвало да приеме решение за оттегляне на разрешението за концентрация, евентуално придружено с налагане на глоба, на основание разпоредбите на член 8, параграф 5 и член 14, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 4064/89 на Съвета от 21 декември 1989 година относно контрола върху концентрациите на предприятия (ОВ L 257, 1990 г., стр. 13). Освен това жалбоподателят упреква Комисията, че не е могла да обърне сериозно внимание на доклада на новия довереник, който ѝ е бил представен едва в деня преди приемането на обжалваното решение, и че е принудила този нов довереник да изготви непълен и хвалебствен доклад.
- 69 На първо място, следва да се отбележи, че отмяната на първото решение за одобрение сама по себе си не се отразява на законосъобразността на решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия, като тази отмяна води само до временна неприложимост на последното решение за времето, докато Комисията изрази становище относно последиците от отмяната, и по-специално относно евентуалното одобрение на нов приобретател. Противно на твърденията на Комисията и на встъпилите страни, обстоятелството, че с решения, постановени на същата дата като тези, свързани с отмяната на

първото решение за одобрение, Общият съд и Съдът отхвърлят жалбата срещу решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия, не оказва влияние по въпроса дали Комисията е била длъжна да оттегли последното решение.

- 70 На второ място, жалбоподателят поддържа, че Комисията е била длъжна да приеме решение за оттегляне на разрешението за концентрация, придружено с налагане на глоба.
- 71 В предварителен порядък и без да е необходимо произнасяне по тяхната допустимост, следва да се отхвърлят доводите на встъпилите страни, че жалбоподателят може да оспорва само с иск за установяване на неправомерно бездействие липсата на други мерки на Комисията освен приемането на обжалваното решение. Възщност член 266 ДФЕС не предвижда специфичен способ за защита, който да гарантира изпълнението на решенията на юрисдикциите на Съюза. Ако даден правен субект счита, че актът, приет с цел да замени отменения акт, не съответства на мотивите или на диспозитива на съдебното решение, той може да подаде нова жалба за отмяна на основание член 263 ДФЕС. За сметка на това искът за установяване на неправомерно бездействие, предвиден в член 265 ДФЕС, представлява подходящ способ за установяване на неправомерното неприемане от институцията на мерките, свързани с изпълнението на съдебното решение (решение от 19 февруари 2004 г., SIC/Комисия, T-297/01 и T-298/01, Rec., EU:T:2004:48, т. 32), или за определяне дали освен замяната на отменения акт с нов институцията е била длъжна да предприеме и други мерки, отнасящи се до други актове, които не са били оспорени с първоначалната жалба за отмяна (решение Asteris и др./Комисия, EU:C:1988:199, т. 22—24 и решение от 18 септември 1996 г., Asia Motor France и др./Комисия, T-387/94, Rec., EU:T:1996:120, т. 40). В случая е допустимо жалбоподателят да сезира Общия съд с жалба за отмяна, ако той оспорва именно начина, по който Комисията е изпълнила решението на Общия съд. Макар той действително да упреква Комисията, че не е приела други решения, и това оплакване да може да бъде включено в иск за установяване на неправомерно бездействие, горното обстоятелство не влияе на допустимостта на това оплакване в настоящото производство, доколкото за да оспори законосъобразността на обжалваното решение, жалбоподателят използва довода, че Комисията е трябвало да приеме други мерки вместо това решение.
- 72 Освен това е важно да се отбележи, както страните признават в съдебното заседание, че Регламент № 4064/89 все още се е прилагал при приемането на обжалваното решение в съответствие с разпоредбите на член 26, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 139/2004 на Съвета от 20 януари 2004 година относно контрола върху концентрациите между предприятия (ОВ L 24, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 201), съгласно който „Регламент (ЕИО) № 4064/89 продължава да се прилага по отношение на концентрациите, които са били предмет на споразумение или оповестяване, или в случаите, при които е бил придобит контролът по смисъла на член 4, параграф 1 от посочения регламент, преди датата на прилагане на настоящия регламент“.
- 73 По-нататък трябва да се припомни, че противно на твърденията на жалбоподателя, Регламент № 4064/89 и Известие на Комисията за поставяне на допълнителни условия съгласно Регламент № 4064/89 и Регламент (ЕО) № 447/98 на Комисията (ОВ С 68, 2001 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 3, наричано по-нататък „Известието за поставяне на допълнителни условия“) въвеждат разграничение между условия и задължения, наложени на предприятията в рамките на процедура по разрешаване на концентрация при определени условия. Така член 8, параграф 2, втора алинея от Регламент № 4064/89 предвижда, че Комисията „може да обвързва решението си с условия и задължения с цел да се гарантира, че съответните предприятия съблюдават поетите от тях спрямо Комисията ангажменти за изменение на първоначалния проект за концентрация“ [неофициален превод]. По-конкретно съгласно точка 12 от Известието за поставяне на допълнителни условия „[у]словие например е изискването за предприемане на всяка мярка, водеща до структурна промяна на пазара,

например продажба на предприятие“, докато „[д]ействията, необходими за постигането на този резултат, са като цяло задължения на страните, [например] назначаване на [довереник] с неотменими правомощия за продажба на предприятието“.

- 74 В приложение на тези разпоредби в решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия Комисията посочва, че „решението за обявяване на операцията, за която е извършено уведомление, за съвместима с общия пазар е поставено под условието уведомяващото лице да спазва в пълна степен ангажиментите за прехвърляне, посочени в точки 1—3 и 10 от приложение II“ [неофициален превод], и че „пълното спазване на другите ангажименти, посочени в приложение II, е наложено на уведомяващото лице под формата на задължение“ [неофициален превод] (точка 1010).
- 75 Това разграничение между условия и задължения е важно, тъй като последиците от неизпълнението на едните или на другите не са еднакви.
- 76 Така член 8, параграф 5, буква б) от Регламент № 4064/89 изрично посочва, че ако съответните предприятия не изпълнят задължение, с което е обвързано решението на Комисията, същата може да оттегли това решение. Освен това съгласно член 14, параграф 2, буква б) от Регламент № 4064/89 Комисията може да наложи глоба на предприятията, които не изпълняват наложено с решение задължение. По същия начин Известието за поставяне на допълнителни условия (точка 12) предвижда, че „[к]огато участващите предприятия нарушат поетите задължения, Комисията има право да отмени издаденото решение за разрешаване на [концентрацията] на основание член 6, параграф 2 или член 8, параграф 2 от [Регламента за концентрациите], като прилага съответно член 6, параграф 3 и член 8, параграф 5, буква б)“, и че „[н]а страните може да бъдат наложени глоби или периодични наказателни плащания, така както е предвидено съответно в член 14, параграф 2, буква а) и член 15, параграф 2, буква а) от [Регламент № 4064/89]“.
- 77 За сметка на това Регламент № 4064/89 не предвижда изрично специфични последици от неизпълнението на условие.
- 78 Съгласно постоянната съдебна практика за целите на тълкуването на разпоредба на правото на Съюза трябва да се вземат предвид не само нейното съдържание, но и нейният контекст и целите на правната уредба, от която тя е част (вж. решение VEMW и др., C-17/03, EU:C:2005:362, т. 41 и цитираната съдебна практика, решение от 26 октомври 2010 г., Германия/Комисия, T-236/07, Сб., EU:T:2010:451, т. 44).
- 79 От една страна, е безспорно, че условие, предвидено в решение за разрешаване на концентрация, прието съгласно разпоредбите на член 8, параграф 2 от Регламент № 4064/89, представлява структурна мярка, без която концентрацията не би могла да бъде обявена за съвместима с общия пазар. Следователно при неспазване на това условие концентрацията не може да се счита за съвместима с общия пазар. От друга страна, съгласно член 8, параграф 4 и член 14, параграф 2, буква в) от същия регламент Комисията може да наложи извършването на всяко подходящо действие с цел възстановяване на ефективната конкуренция и да наложи глоба на предприятията, които не предприемат наложените мерки. Всъщност би противоречало на самия предмет на тези разпоредби Комисията да бъде лишена от възможността да се позове на тях само защото не посочват изрично случая на неизпълнение от дадена страна на условие, от което концентрацията зависи.
- 80 От посочените в предходната точка разпоредби следва, че когато дадена страна не изпълни условие, представляващо структурна мярка, без която концентрацията е нямало да може да бъде разрешена, решението за обявяване на операцията за съвместима с общия пазар се обезсилва. Впрочем това тълкуване се потвърждава от Известието за поставяне на допълнителни условия, което в точка 12 посочва, че когато дадено условие не е изпълнено, „[ситуацията, превръщаща]

концентрацията [в съвместима] с общия пазар, не [е] реализиран[а]“ и че „решението за съвместимостта [се обезсилва]“. Посоченото известие уточнява, че „[в] такива случаи Комисията има право на основание член 8, параграф 4 от Регламента за [концентрациите] да нареди предприемането на необходимите за възстановяването на ефективната конкуренция действия“ и че „[в] допълнение на страните може да бъдат наложени глоби, така както е предвидено в член 14, параграф 2, буква в)“.

- 81 По подобен начин в точка 223 от Зелената книга за преразглеждане на Регламент № 4064/89 (COM/2001/0745 окончателен) Комисията посочва, че прибягва до разпоредбите на член 8, параграф 4 от Регламент № 4064/89 в случаите, когато страните извършат сериозно нарушение на условията или задълженията, позволили одобрението на дадена операция, и че ако дадено условие не е изпълнено, това нарушение води автоматично до незаконосъобразност на операцията, докато в случай на неизпълнение на задължение тя разполага с възможността да оттегли решението за разрешаване на концентрацията.
- 82 Накрая, Регламент № 139/2004, който отменя и заменя Регламент № 4064/89, посочва по аналогичен начин в съображение 31 относно инструментите, с които разполага Комисията за осигуряване на изпълнението на ангажиментите, че „[в] случаите на неизпълнение на условие, съдържащо се в решение, което обявява дадена концентрация за съвместима с общия пазар, ситуацията, превръщаща концентрацията в съвместима с общия пазар, не е налице и следователно концентрацията, така както е извършена, не е разрешена от Комисията“, че „[к]ато последствие, ако концентрацията е извършена, тя следва да бъде третирана по същия начин като концентрация, осъществена, без да е постъпил[о] [уведомление] и за която няма разрешение“, и че „[освен това], когато Комисията вече е установила, че [поради неизпълнение] на условието концентрацията [е] несъвместима с общия пазар, тя следва да има правомощието директно да нареди отмяната на концентрацията, така че да възстанови положението преди нейното извършване“. За сметка на това, „[к]огато [задължение], което е включено в решението, обявяващо концентрацията за съвместима с общия пазар, не е изпълнено, Комисията следва да има възможност да [оттегли] решението си“ и „[о]свен това Комисията следва да може да налага подходящи финансови санкции при неспазване на условия или задължения“.
- 83 От всичко изложено по-горе, и по-специално от съображенията, посочени в точка 76 по-горе, следва, че в приложение на разпоредбите на член 8, параграф 5, буква б) и на член 14, параграф 2 от Регламент № 4064/89 при неизпълнение на задължение, предвидено в решението за обявяване на концентрацията за съвместима с общия пазар, Комисията може да оттегли посоченото решение и да наложи глоба на предприятието, което не е изпълнило въпросното задължение, но тя не е длъжна да предприеме такива мерки.
- 84 В случая от решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия е видно, че „решението за обявяване на операцията, за която е извършено уведомление, за съвместима с общия пазар е поставено под условието уведомяващото лице да спазва в пълна степен ангажиментите за прехвърляне, посочени в точки 1—3 и 10 от приложение II“ [неофициален превод], и че „[п]ълното спазване на другите ангажименти, посочени в приложение II, е наложено на уведомяващото лице под формата на задължение“ [неофициален превод] (точка 1010). В диспозитива на това решение Комисията прави същото разграничение, като в член 2 посочва, че член 1, който обявява концентрацията за съвместима с общия пазар, „се прилага, при условие че Lagardère изпълни всички ангажименти, посочени в точки 1—3 и 10 от приложение II“ [неофициален превод], а в член 3 уточнява, че „настоящото решение предвижда задължението Lagardère да изпълни изцяло другите ангажименти, описани в приложение II“ [неофициален превод]. Определянето на независим довереник обаче е предвидено в параграф 15 от приложение II и следователно представлява задължение, а не условие, противно на твърденията на жалбоподателя. Ето защо Комисията не е била длъжна нито да оттегли решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия, нито да наложи глоба на Lagardère.

- 85 Жалбоподателят поддържа, при условията на евентуалност, че Комисията не е можела да вземе предвид датата 30 юли 2004 г., за да приеме обжалваното решение, тъй като липсата на независимост на довереника е опорочила всички действия, извършени от последния или под негов надзор.
- 86 От една страна, от точка 58 по-горе следва, че в приложение на съдебната практика Комисията е длъжна да възобнови процедурата именно от точния момент на настъпване на установената незаконосъобразност, като отмяната на даден акт не засяга непременно законосъобразността на подготвителните актове. Безспорно е, че незаконосъобразността, установена от Общия съд с решение T-452/04 (EU:T:2010:385), засяга само доклада на първия довереник и първото решение за одобрение.
- 87 От друга страна, от точки 62—64 по-горе е видно, че по делото, по което е постановено решение T-452/04 (EU:T:2010:385), Общият съд е бил длъжен да се произнесе единствено по въпроса за независимостта на първия довереник и за последиците от евентуалната липса на независимост на същия спрямо доклада му за оценка на кандидатурата на Wendel и спрямо първото решение за одобрение, при положение че жалбоподателят не е бил оспорил всички предходни актове на първия довереник.
- 88 Освен това встъпилите страни подчертават, че повече от осем години след настъпването на фактите Комисията на практика не би могла да пристъпи към възстановяване на предишното положение във връзка с активите на Editis и че тя е била длъжна да се съобрази с принципите на оправданите правни очаквания и на правната сигурност по отношение на тях и на Planeta.
- 89 Тъй като от всичко изложено по-горе следва, че Комисията не е била длъжна да пристъпи към възстановяване на предишното положение във връзка с активите на Editis, за да изпълни решение T-452/04 (EU:T:2010:385), то само за изчерпателност следва да се провери дали принципите на оправданите правни очаквания и на правната сигурност не позволяват Комисията да оттегли решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия.
- 90 Най-напред трябва да се припомни, че принципът на защита на оправданите правни очаквания, който е основен принцип на правото на Съюза (решение Dürbeck, 112/80, EU:C:1981:94, т. 48), е следствие от принципа на правната сигурност, който изисква правните норми да бъдат ясни и точни и цели да гарантира предвидимост на правните положения и отношения, попадащи в обхвата на правото на Съюза (решение Duff и др., C-63/93, EU:C:1996:51, т. 20).
- 91 Съгласно постоянната съдебна практика правото да се позове на принципа на защита на оправданите правни очаквания има всеки правен субект, у когото институция на Съюза е породила основателни надежди (вж. решение Van den Bergh en Jurgens и Van Dijk Food Products (Lopik)/ЕИО, 265/85, EU:C:1987:121, т. 44 и цитираната съдебна практика). Правото на позоваване на оправдани правни очаквания предполага наличието на три кумулативни условия. Първо, администрацията на Съюза трябва да е предоставила на заинтересованото лице конкретни, безусловни и непротиворечиви уверения, произтичащи от оправомощени и достоверни източници. Второ, тези уверения трябва да са от естество да породят легитимно очакване в съзнанието на този, до когото са адресирани. Трето, дадените уверения трябва да бъдат съобразени с приложимите норми (вж. решение от 30 юни 2005 г., Bransco/Комисия, T-347/03, Rec., EU:T:2005:265, т. 102 и цитираната съдебна практика, решение от 23 февруари 2006 г., Cementbouw Handel & Industrie/Комисия, T-282/02, Rec., EU:T:2006:64, т. 77 и решение от 30 юни 2009 г., СРЕМ/Комисия, T-444/07, Сб., EU:T:2009:227, т. 126).
- 92 Встъпилите страни се опитват да нюансират третото условие, като поддържат, че само предприятие, извършило явно нарушение на действащата правна уредба, не би могло да се позове на принципа на защита на оправданите правни очаквания. Съдебната практика, която

обаче посочват (решение *Sideradria*/Комисия, 67/84, EU:C:1985:506, т. 21, решение от 24 април 1996 г., *Industrias Pesqueras Campos* и др./Комисия, T-551/93 и T-231/94—T-234/94, Rec., EU:T:1996:54, т. 76 и решение от 19 март 1997 г., *Oliveira*/Комисия, T-73/95, Rec., EU:T:1997:39, т. 28), не е релевантна в случая, тъй като, за да се прецени дали е изпълнено третото условие съгласно посочената в предходната точка съдебна практика, не следва да се определи дали встъпилите страни явно са нарушили действащата правна уредба, а дали като е одобрила *Wendel* като приобретател, въпреки че неговата кандидатура е била оценена от довереник, който не е бил независим, Комисията е нарушила приложимата уредба, и по-специално ангажиментите по решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия. Впрочем съгласно съдебната практика няма значение дали администрацията е нарушила релевантната правна уредба по явен начин. Освен това Комисията сама признава в точка 62 от писмената си защита, че в случай като разглеждания съдебната практика по принцип изключва защитата, основана на оправданите правни очаквания.

- 93 При всички положения съгласно постоянната съдебна практика, въпреки че следва да се следи за спазването на изискванията за правна сигурност, защитаващи частни интереси, важно е също тези изисквания да бъдат претеглени с изискванията, свързани с принципа на законност, защитаващ публични интереси, и да се предпочетат последните, когато запазването на нередностите би могло да доведе до нарушение на принципа на равно третиране (вж. в този смисъл решение *Snupat*/Върховен орган, 42/59 и 49/59, EU:C:1961:5, решение *Koninklijke Nederlandsche Hoogovens en Staalfabrieken*/Върховен орган, 14/61, EU:C:1962:28 и решение от 13 март 2003 г., *José Martí Peix*/Комисия, T-125/01, Rec., EU:T:2003:7213, т. 111).
- 94 От всичко изложено по-горе следва, че принципите на оправданите правни очаквания и на правната сигурност не създават пречки на Комисията, ако намери това за уместно, да оттегли решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия.
- 95 Накрая, жалбоподателят поддържа, че Комисията е нарушила член 266 ДФЕС, тъй като, от една страна, не е могла да обърне сериозно внимание на доклада на новия довереник, който ѝ е бил представен едва в деня преди приемането на обжалваното решение, и от друга страна, този нов довереник е изготвил непълен и хвалебствен доклад.
- 96 Що се отнася до обстоятелството, че докладът на новия довереник е бил представен на Комисията едва в деня преди приемането на обжалваното решение, в съдебното заседание Комисията посочва, че новият довереник е предал текста на доклада на английски език три месеца преди приемането на обжалваното решение, което е позволило на Комисията изцяло да се запознае с неговото съдържание. При всички положения от самия текст на обжалваното решение личи, че Комисията надлежно е взела предвид доклада на новия довереник.
- 97 Освен това, видно от точка 28 от Насоките на Комисията от 2 май 2003 г. за най-добрите практики: текстове образци за ангажиментите за продажба на предприятие и за пълномощни, изготвеният от довереника доклад за оценка е само един от елементите, въз основа на които Комисията прави своята оценка, като тя не е правно обвързана от това становище и остава задължена да извърши необходимите проверки, за да се увери, че приобретателят действително отговаря на критериите за одобрение (заключение на генералния адвокат *Mazák* Комисия и *Lagardère*/Éditions Odile Jacob, C-553/10 P и C-554/10 P, EU:C:2012:173, т. 55—57). Впрочем Общият съд вече е приел, че що се отнася до член 82 ЕО, Комисията не може да делегира на трето лице правомощията по разследване и изпълнение, предоставени ѝ от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., Първи регламент за прилагане на членове [81 ЕО] и [82 ЕО] (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3) (решение от 17 септември 2007 г., *Microsoft*/Комисия, T-201/04, Сб., EU:T:2007:289, т. 1264). В случая от точки 24 и 25 от обжалваното решение следва, че Комисията се е основала не само на доклада на новия довереник, но и на множество други сведения, а именно молбата за одобрение на *Lagardère*, писмените отговори на *Lagardère* и на *Wendel* от 21 юни 2004 г. на искането ѝ за

сведения, предоставени от Wendel сведения на проведена с Комисията среща, обмен на становища между нея и организациите, представляващи персонала на Editis, както и отговори на Wendel и на Lagardère на исканията за сведения, формулирани през 2011 г., и организирани с тях срещи през 2011 г. Следователно, дори да се приеме, че докладът на новия довереник е бил получен от Комисията едва в деня преди приемането на обжалваното решение, това обстоятелство само по себе си не би могло да опорочи въпросното решение.

98 Що се отнася до твърдението, че новият довереник е изготвил непълен и хвалебствен доклад, целящ единствено да поправи допуснатата от Комисията грешка, жалбоподателят не представя други доказателства в подкрепа на това твърдение освен цитирането на откъс от посочения доклад, отнасящ се до проверката на обхвата на активите — предмет на сделката, сключена през 2004 г. между Lagardère и Wendel, в сравнение с предвидения в ангажиментите обхват. В този откъс от доклада обаче, макар довереникът да посочва, че проверката не му позволява да прецени дали прехвърлянето на дейностите на определени правни субекти е извършено в съответствие с посочените ангажименти, той уточнява, че „при всички положения всички сделки между предприятия са били свързани със задължението съгласно ангажиментите за запазване на прехвърляната дейност под надзора на довереника по това време“ (стр. 29), като заключава, че нищо не сочи, че обхватът на сделките е съществено различен в сравнение с обхвата на активите, подлежащи на прехвърляне съгласно ангажиментите (стр. 30).

99 От всичко изложено по-горе следва, че първата част от първото правно основание трябва да се отхвърли по същество.

– По нарушението на принципа за недопускане на прилагане с обратна сила

100 Жалбоподателят поддържа, че Комисията е нарушила принципа за недопускане на прилагане с обратна сила, като е придала на обжалваното решение обратна сила, считано от 30 юли 2004 г., при положение че актовете на Съюза могат да имат обратно действие само в изключителни случаи, свързани с цел от общ интерес.

101 Комисията и встъпилите страни отхвърлят доводите на жалбоподателя.

102 Следва да се припомни, че отменителното съдебно решение по необходимост има обратна сила, тъй като установяването на незаконосъобразността има действие от датата на влизане в сила на отменения акт (решение *Asteris* и др./Комисия, EU:C:1988:199, т. 30, в този смисъл вж. също решение *CELF* и *ministre de la Culture et de la Communication*, C-199/06, EU:C:2008:79, т. 61). Този въпрос обаче следва да се разграничи от обратното действие на новото решение, прието от администрацията с цел замяна на отменения акт. Всъщност съгласно съдебната практика принципът на правната сигурност, който представлява общ принцип на правото на Съюза (решение *Portelange*, 10/69, EU:C:1969:36), в общия случай не допуска началото на действието във времето на даден акт да се определя към момент отпреди публикуването му. Съгласно постоянната съдебна практика обаче това е възможно по изключение, когато поставената цел го изисква и когато оправданите правни очаквания на заинтересованите лица са надлежно зачетени (решение *Racke*, 98/78, EU:C:1979:14, т. 20, решение *Amylum/Съвет*, 108/81, EU:C:1982:322, т. 4 и решение *Fédessa* и др., EU:C:1990:391, т. 45).

103 Противно на твърденията на Lagardère, съдебната практика не се основава на разграничение между индивидуалните решения и нормативните актове. Вярно е, че решенията, в които Съдът се позовава на принципа за недопускане на прилагане с обратна сила, се отнасят до директиви или до регламенти. Въпреки това в тези решения Съдът визира всички актове на Съюза, а не само нормативните. Освен това, що се отнася по-специално до възможността за приемане на мярка с обратна сила след постановяване на отменително съдебно решение, Съдът вече е приел, че следва да се прецени дали принципът на правната сигурност, която трябва да се

осигури на заинтересованите лица, пречи на новото приемане с обратна сила на разглежданите актове, независимо дали става въпрос за нормативни или за индивидуални актове (решение *Roquette Frères/Съвет*, 110/81, EU:C:1982:323, т. 21). Впрочем трите решения на Общия съд, посочени от *Lagardère* в писменото му становище при встъпване (решение O2 (Germany)/Комисия, точка 58 по-горе, EU:T:2006:116, т. 48, решение от 27 септември 2006 г., *GlaxoSmithKline Services/Комисия*, T-168/01, Rec., EU:T:2006:265, т. 320 и решение от 9 септември 2008 г., *Bayer CropScience* и др./Комисия, T-75/06, Сб., EU:T:2008:317, т. 63 и 64), не се отнасят до въпроса за законосъобразността на индивидуално решение, прието с обратна сила след отмяна по съдебен ред на предходното, а до въпроса за датата, която авторът на отменения акт трябва да вземе предвид, за да приеме заменящия акт, така че да може да определи релевантните фактически обстоятелства и приложимата правна уредба. Що се отнася до решение С и F/Комисия (EU:F:2007:66), което *Lagardère* също посочва, следва да се отбележи, че Съдът на публичната служба приема, че разглежданата институция е можела в конкретния случай да приеме индивидуална мярка с обратно действие, с която да пенсионира жалбоподателя и да му признае право на пенсия за инвалидност, след като предходното решение е отменено от съда на Съюза поради погрешно правно основание. За сметка на това Съдът на публичната служба не се е произнесъл по общ начин относно възможността за приемане на индивидуални решения с обратно действие. Освен това в това дело оправданите правни очаквания на трети лица *a priori* не се засягат от приетата с обратна сила мярка, която се отнася само до жалбоподателя.

- 104 Следователно трябва да се провери дали по настоящото дело са спазени двата критерия, определени от съдебната практика, за да може да се разреши приемането на административен акт с обратна сила.
- 105 По отношение на първия критерий, свързан с преследваната цел, съгласно съдебната практика, посочена в точка 102 по-горе, следва да се провери дали обжалваното решение има цел от общ интерес. За сметка на това, противно на твърденията на жалбоподателя, съдебната практика не споменава за необходимост от съществуване на безспорен общ интерес.
- 106 В случая приемането на ново решение за одобрение, действащо с обратна сила, е насочено към постигането на множество цели от общ интерес. Така новото решение цели отстраняването на незаконосъобразността, санкционирана с решение T-452/04 (EU:T:2010:385). Зачитането от администрацията на законността и на силата на пресъдено нещо очевидно представлява цел от общ интерес. Освен това новото решение цели да запълни правната празнота, възникнала с отмяната от съда на Съюза на първото решение за одобрение, и следователно да гарантира правната сигурност на предприятията, спрямо които се прилага Регламент № 4064/89 и които са участвали в концентрацията от 2004 г. и в сделката от 2008 г. Всъщност от съображения 7 и 17 от посочения регламент е видно, че основната му цел е да осигури ефективност на контрола върху концентрациите и правна сигурност за предприятията, спрямо които той се прилага (вж. решение от 20 ноември 2002 г., *Lagardère* и *Canal+*/Комисия, T-251/00, Rec., EU:T:2002:278, т. 97 и цитираната съдебна практика).
- 107 Вторият критерий, позволяващ на администрацията да приеме акт с обратно действие, е свързан с оправданите правни очаквания и цели да се провери дали даден индивидуален административен акт с обратно действие не засяга оправданите правни очаквания на лицата, до които пряко се отнася, както и на третите лица.
- 108 На първо място, страните не оспорват факта, че обжалваното решение не засяга оправданите правни очаквания на встъпилите страни или на *Planeta*. Ето защо не следва да се разглеждат доводите на жалбоподателя, че при всички положения тези три дружества не могат да се позоват на принципа на защита на оправданите правни очаквания. На второ място, по отношение на жалбоподателя следва да се приеме, противно на неговите твърдения, че принципът „на оправданите правни очаквания за правилно изпълнение на съдебните решения“

не пречи на приемането на ново решение за одобрение с обратна сила, при положение че изпълнението на ангажиментите, предвидени в решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия, от което Lagardère продължава да бъде обвързано, предполага, от една страна, Lagardère да предложи на Комисията да одобри приобретател на прехвърляните активи и от друга страна, Комисията да се произнесе по предложения от Lagardère приобретател. Напротив, както вече е постановявано, отказът на дадена институция да изпълни решение на юрисдикция на Съюза засяга доверието, което всеки правен субект трябва да има в правната система на Съюза, основано по-специално на спазването на решенията на юрисдикциите на Съюза (решение от 12 декември 2000 г., Hautem/ЕИБ, T-11/00, Rec., EU:T:2000:295, т. 51). В случая неприемането от Комисията на ново решение за одобрение би могло да засегне принципа на зачитане на съдебните решения. Освен това жалбоподателят не може да поддържа, че Комисията е породила у него основателни надежди, че той самият ще бъде посочен като приобретател на активите на Editis, тъй като единствено Lagardère има право да предлага приобретател на Комисията (вж. точка 40 по-горе).

- 109 В заключение, в случая са изпълнени двата критерия, определени от съдебната практика, за да може да се разреши приемането на административен акт с обратна сила.
- 110 Накрая, жалбоподателят подчертава, че нито Съдът, нито Общият съд не са сметнали за необходимо да променят действието във времето на решение T-452/04 (EU:T:2010:385), което означавало, че тези юрисдикции не са сметнали за необходимо първото решение за одобрение да бъде потвърждавано с обратна сила.
- 111 Разпоредбите на член 264, втора алинея ДФЕС позволяват на съда на Съюза да ограничи обратното действие на постановената от него отмяна, като му разрешават, ако счете за необходимо, да определи онези от правните последици на отменения акт, които трябва да се считат за окончателни за миналото. Така съдът може служебно или по искане на страните да реши правните последици на отменен акт да бъдат запазени (решение Парламент и Дания/Комисия, C-14/06 и C-295/06, EU:C:2008:176, т. 84—86). Обстоятелството, че нито Общият съд, нито Съдът не са сметнали за необходимо да ограничат обратната сила на решение T-452/04 (EU:T:2010:385), не означава обаче, че юрисдикциите са приели, че Комисията не може да издаде с обратна сила ново решение за одобрение. Всъщност, от една страна, промяната на действието във времето на съдебно решение представлява само възможност, а не задължение за съда. От друга страна, трябва да се припомни, че Комисията не само е потвърдила с обратна сила първото решение за одобрение, а е определила нов независим довереник и след това с оглед на изготвения от него доклад и на собствения си анализ е преценила дали Wendel отговаря на условията за приобретател на активите на Editis, предвидени в решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия.
- 112 От всичко изложено по-горе следва, че втората част от първото правно основание трябва да се приеме за неоснователна. Следователно първото правно основание следва да се отхвърли в неговата цялост.

По второто правно основание: липса на правно основание за приемане на обжалваното решение

- 113 Жалбоподателят поддържа, че като последица от констатацията на Общия съд относно неизпълнението на определени ангажименти от Lagardère разрешението за концентрация е станало неприложимо и че следователно обжалваното решение е лишено от правно основание. Всъщност, тъй като Lagardère било нарушило параграфи 1 и 10 от ангажиментите си, Комисията не можела да приложи решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия.

114 Комисията и встъпилите страни отхвърлят доводите на жалбоподателя. Освен това Lagardère смята, че второто правно основание е недопустимо, тъй като жалбоподателят вече не може да изтъква незаконосъобразността на решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия.

– По допустимостта на второто правно основание

115 Lagardère смята, че второто правно основание е недопустимо, тъй като решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия е станало окончателно след постановяването на решение C-551/10 P (EU:C:2012:681) и жалбоподателят вече не може да изтъква неговата незаконосъобразност.

116 Без да е необходимо произнасяне по тяхната допустимост, тези доводи могат единствено да бъдат отхвърлени, тъй като жалбоподателят не поддържа, че решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия е незаконосъобразно, а че то е станало неприложимо поради неизпълнение от Lagardère на един от ангажиментите по него.

– По липсата на правно основание за приемане на обжалваното решение

117 Следва да се припомни, че жалбата, подадена от жалбоподателя срещу решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия, е отхвърлена от Общия съд, че Съдът е отхвърлил жалбата срещу решението на Общия съд и че следователно тези съдебни решения имат относителна сила на пресъдено нещо. Съдебните решения за отхвърляне на жалби действително имат такава сила, която има за единствена последица недопустимостта на нова жалба със същия предмет, между същите страни и на същото основание (решение *Noogovens Groep/Комисия*, 172/83 и 226/83, EU:C:1985:355, т. 9). Следователно съдебното решение за отхвърляне на жалба не означава, че обжалваният акт е законосъобразен, а само че никое от посочените от жалбоподателя правни основания не е било възприето и че същото важи за абсолютните основания за отмяна, за наличието на които съдът е длъжен да следи служебно. Ето защо обжалваният акт продължава да се ползва с презумпция за законосъобразност, свързана също със задължението за всички субекти на правото на Съюза да признаят пълната ефективност на този акт, докато незаконосъобразността му не бъде установена (решение *Granaria*, 101/78, EU:C:1979:38, т. 5). Тъй като решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия е било предмет на жалба, отхвърлена с решение на Общия съд, потвърдено от Съда, то следва да се приеме, че този акт се ползва от презумпция за законосъобразност.

118 В допълнение, от точки 73—84 по-горе е видно, че Комисията не е била длъжна да оттегли решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия, тъй като Lagardère е нарушило задължение, а не условие. Освен това от доказателствата по делото не следва Комисията да е оттеглила посоченото решение. Съгласно параграф 14 от ангажиментите, определени в решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия, изборът на приобретател подлежи на одобрение от Комисията, която трябва да провери дали той отговаря на условията, посочени в параграф 10 от ангажиментите, и да уведоми Lagardère в определен срок за решението си за даване или за отказ на одобрение на приобретателя. Тези разпоредби от решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия представляват правното основание за приемане на обжалваното решение. Така, за да изпълни ангажиментите си съгласно решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия, на 22 ноември 2010 г. Lagardère представя на Комисията нова молба за одобрение на *Wendel* като приобретател на прехвърляните активи на *Editis*.

119 От всичко изложено по-горе следва, че второто правно основание трябва да се отхвърли по същество.

По третото правно основание: грешки при прилагане на правото и явни грешки в преценката на Комисията поради отчитане на данни, получени след 30 юли 2004 г., и поради тяхното селективно използване

120 Жалбоподателят поддържа, че Комисията е допуснала грешки при прилагане на правото и явни грешки в преценката, като в обжалваното решение е взела предвид данни, получени след 30 юли 2004 г. Ако Комисията е имала право да отчете фактите, настъпили след 30 юли 2004 г., жалбоподателят счита, че това отчитане е трябвало да стане по безпристрастен начин.

121 Комисията и встъпилите страни отхвърлят доводите на жалбоподателя.

122 Жалбоподателят главно упреква Комисията и довереника, че при преценката на кандидатурата на Wendel са се основали на факти, настъпили след 30 юли 2004 г.

123 В това отношение в точка 22 от обжалваното решение Комисията посочва, че е разгледала всички относими фактически и правни обстоятелства с цел да се увери, че към 4 юни 2004 г., тоест към датата на първоначалната молба за одобрение на Lagardère, Wendel действително е отговаряло на условията за одобрение, съдържащи се в параграф 10 от ангажиментите. Освен това тя уточнява, че предвид прехвърлянето на Editis на Planeta, осъществено на 30 май 2008 г., и предвид прогнозния характер на анализа, който тя по принцип трябва да направи, нейната преценка на кандидатурата на Wendel е подкрепена от сведения относно развитието на Editis и на разглежданите пазари след 4 юни 2004 г. Затова тя пристъпва към оценка на положението към 4 юни 2004 г. (точки 27—37), след което проверява дали тази оценка се потвърждава от събитията, настъпили след тази дата (точки 38—49). В заключение, тя решава да одобри Wendel с обратна сила въз основа на положението към 4 юни 2004 г., подкрепено от развитието след тази дата (точка 50).

124 По същия начин новият довереник посочва в доклада си до Комисията, че е бил помолен да направи преглед на кандидатурата на Wendel към 30 юли 2004 г. и да допълни този анализ с описание на развитието на Editis след придобиването му от Wendel през юли 2004 г. и след придобиването му от Planeta през май 2008 г.

125 Съгласно съдебната практика след отмяна на административен акт авторът му трябва да приеме нов заменящ акт, като за целта вземе предвид датата на приемане на първия акт и се съобрази с действащата към този момент правна уредба и с релевантните към този момент фактически обстоятелства (решение O2 (Germany)/Комисия, точка 58 по-горе, EU:T:2006:116, т. 47 и 48, в този смисъл вж. също решение Bayer CropScience и др./Комисия, точка 1023 по-горе, EU:T:2008:317, т. 63). В новото решение обаче той може да посочи различни мотиви от тези, на които е основал първото решение (решение Interporc/Комисия, EU:C:2003:125, т. 28—32).

126 От тази съдебна практика следва, че в обжалваното решение Комисията с основание се е произнесла по въпроса дали Wendel действително отговаря на условията за одобрение, предвидени в параграф 10 от ангажиментите, отчитайки фактическите обстоятелства, които са й били известни към 30 юли 2004 г., тоест към датата на приемане на първото решение за одобрение.

127 Освен това следва да се припомни, че контролът върху концентрациите изисква прогнозен анализ относно състоянието на конкуренцията, до което концентрацията би могла да доведе в бъдеще (решение от 22 октомври 2002 г., Schneider Electric/Комисия, T-310/01, Rec., EU:T:2002:254, т. 443 и решение от 19 юни 2009 г., Qualcomm/Комисия, T-48/04, Сб.,

EU:T:2009:212, т. 89). Същото важи и за оценката на жизнеспособността на приобретателя и на способността му да поддържа и да развива ефективната конкуренция на съответните пазари, предвидени в параграф 10, буква б) от ангажиментите.

- 128 В случая Комисията по необходимост е трябвало да извърши *a posteriori* своя анализ относно състоянието на конкуренцията, до което е довела концентрацията. Ето защо тя с основание е проверила дали анализът, осъществен въз основа на обстоятелствата, които са ѝ били известни към 30 юли 2004 г., се подкрепя от данните за периода след тази дата. Впрочем, ако проверката на последващото състояние беше показала, че Wendel не се е държало като конкурент на пазара, Комисията би била длъжна да разгледа последиците от това в анализа си във връзка с новата молба за одобрение, представена от Lagardère.
- 129 При условията на евентуалност, жалбоподателят упреква Комисията, че е използвала данните от периода след 30 юли 2004 г. по селективен и пристрастен начин. От обжалваното решение обаче е видно, че Комисията е отчела факта, че Wendel от своя страна е продало Editis през май 2008 г. (точки 47—49) и че Editis остава второ предприятие на издателския пазар във Франция (точки 38, 42, 43 и 45), отбелязвайки, че тази констатация не е несъвместима с ангажиментите на Lagardère, и по-специално с параграф 10, буква б) от тях, съгласно който приобретателят трябва да е способен да поддържа или да развива ефективна конкуренция.
- 130 От всичко изложено по-горе следва, че третото правно основание трябва да се отхвърли по същество.

По четвъртото правно основание: грешки при прилагане на правото и явни грешки в преценката на кандидатурата на Wendel

- 131 Жалбоподателят смята, че Комисията е трябвало да преразгледа всички налични данни към датата на молбата за одобрение, за да оцени кандидатурата на Wendel, и по-специално неговата способност да развива ефективна конкуренция на пазара. Той поддържа, че при всички положения Комисията не може да се основава на обстоятелства, настъпили след 30 юли 2004 г. Въпреки това жалбоподателят счита, че обстоятелствата, настъпили след 30 юли 2004 г., са показали, че е прав, тъй като Wendel е пристъпило към препродажбата на Editis само след четири години и Editis не е станало отново първото френско предприятие на пазара на френскоезичните издания.
- 132 Освен това жалбоподателят упреква Комисията, че е допуснала явна грешка в преценката, като не е сравнила очакваната от Wendel вътрешна норма на възвръщаемост с тази на другите предварително подбрани от Lagardère консорциуми и като не е отчела обстоятелството, че Wendel е нямало никакъв опит в сектора на книгоиздаването. Освен това Комисията била допуснала явна грешка в преценката, като не отчела наличието на общ управител на Lagardère и Wendel въпреки условието за независимост, предвидено в параграф 10 от ангажиментите, и освен това тя не била изложила пълни мотиви по този въпрос в обжалваното решение. В допълнение, Комисията била пренебрегнала отражението, което биха могли да имат върху независимостта на Wendel преходните споразумения между двете предприятия.
- 133 Комисията и встъпилите страни отхвърлят доводите на жалбоподателя.
- 134 Най-напред, що се отнася до доводите на жалбоподателя относно възможността на Комисията да се основе на обстоятелства, настъпили след 30 юли 2004 г., и евентуално относно неотчитането на някои такива обстоятелства, следва да се припомни, че от точки 125—128 по-горе следва, че в обжалваното решение Комисията с основание се е произнесла по въпроса дали Wendel отговаря на условията за одобрение, предвидени в параграф 10 от ангажиментите,

като е отчела фактическите обстоятелства, които са ѝ били известни към 30 юли 2004 г. — дата на приемането на първото решение за одобрение, подкрепяйки същевременно анализа си с данни относно периода след тази дата.

- 135 За разглеждането на това правно основание е важно също да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика материалноправните норми в Регламент № 4064/89, и по-конкретно член 2 относно преценката във връзка с концентрациите, предоставят на Комисията право на преценка, по-специално по отношение на преценките от икономическо естество. Поради това контролът на съда върху упражняването на такова правомощие, което е от основно значение за прилагането на правилата в областта на концентрациите, трябва да се упражнява, отчитайки свободата на преценка, съдържаща се имплицитно в разпоредбите с икономически характер, които са част от режима на концентрациите (решение Франция и др./Комисия, EU:C:1998:148, т. 223 и 224 и решение от 6 юни 2002 г., Airtours/Комисия, T-342/99, Rec., EU:T:2002:146, т. 64).
- 136 Макар съдът да признава на Комисията свобода на преценката в икономическата сфера, това не означава, че той трябва да се въздържа от контрол на направеното от Комисията тълкуване на данни с икономически характер. Всъщност съдът трябва по-специално да провери не само дали представените доказателства установяват действителното положение и дали същите са достоверни и съгласувани, но и дали тези доказателства включват всички релевантни данни, които трябва да бъдат взети предвид, за да се прецени дадена сложна ситуация, както и това дали те са от такъв характер, че да подкрепят изведените от тях заключения. Такъв контрол е още по-необходим, когато се изисква прогнозен анализ (решение Комисия/Tetra Laval, C-12/03 P, EU:C:2005:87, т. 39 и решение Qualcomm/Комисия, точка 127 по-горе, EU:T:2009:212, т. 92).
- 137 Съдебният контрол върху сложните икономически преценки на Комисията, извършвани при упражняване на предоставеното ѝ от Регламент № 4064/89 право на преценка, трябва да се сведе до проверка дали са спазени процесуалните правила и изискването за мотивиране, дали фактите са установени точно, както и дали не е налице явна грешка в преценката или злоупотреба с власт. По-конкретно Общият съд не е овластен да замества икономическата преценка на Комисията със своята (решение от 3 април 2003 г., Petrolessence и SG2R/Комисия, T-342/00, Rec., EU:T:2003:97, т. 101). По същия начин по отношение на оценката на необходимостта от получаване на ангажименти с цел разсейване на сериозните съмнения, породени от дадена концентрация, съдът не може да замества преценката на Комисията със своята собствена, като контролът му трябва да се ограничи до проверка дали Комисията не е допуснала явна грешка в преценката (решение easyJet/Комисия, точка 43 по-горе, EU:T:2006:187, т. 128). Що се отнася до преценката за изпълнението на ангажиментите, съдебният контрол е същият като този спрямо съвместимостта на концентрация с общия пазар или спрямо необходимостта от получаване на ангажименти, за да се разреши дадена концентрация (решение Petrolessence и SG2R/Комисия, точка 137 по-горе, EU:T:2003:97, т. 101—103).
- 138 Ето защо в случая Общият съд следва да упражни ограничен контрол по отношение на сложните икономически преценки, които Комисията е трябвало да направи, за да приеме обжалваното решение, като не замества преценката на Комисията със своята собствена. За сметка на това по отношение на другите преценки, които Комисията е трябвало да направи, за да оцени кандидатурата на Wendel, контролът следва да е пълен.
- 139 Изтъкнатите от жалбоподателя шест довода в рамките на това правно основание следва да се разгледат с оглед на тези принципи.

- 140 Най-напред следва да се припомни, че съгласно параграф 10 от ангажиментите на Lagardère, за да запази ефективната конкуренция на съответните пазари, същото се задължава да прехвърли активите на Editis на един или повече независими приобретатели, които отговарят на следните условия:

„Lagardère не може да има значителни преки или непреки интереси в приобретателя.

Приобретателят/приобретателите трябва да бъдат жизнеспособни, способни и имащи икономическия стимул да поддържат или да развиват ефективна конкуренция оператори, без тази формулировка да изключва а priori нито една категория промишлени или финансови приобретатели.

Придобиването на прехвърляните активи не трябва да създава нови проблеми, свързани с конкуренцията, нито да заплашва да забави изпълнението на ангажиментите. Lagardère трябва да може да докаже на Комисията, че приобретателят отговаря на условията от ангажиментите и че прехвърляните активи се прехвърлят в съответствие с настоящите ангажименти.

Приобретателят или приобретателите трябва да получат или разумно да се предполага, че ще получат всички необходими разрешения за придобиването и използването на прехвърляните активи“. [неофициален превод]

- 141 На първо място, жалбоподателят поддържа, че обстоятелствата, настъпили след 30 юли 2004 г., показват, че е бил прав, тъй като Wendel пристъпва към препродажба на Editis само след четири години и Editis не става отново първото предприятие на пазара на френскоезичните издания. От преписката по делото обаче е видно, че Wendel се е оказало жизнеспособен оператор, способен да развие и развил ефективна конкуренция на пазара в съответствие с условията, предвидени в параграф 10, буква б) от ангажиментите на Lagardère. Всъщност е безспорно, че след придобиването му от Wendel Editis има значителни дейност и растеж, които позволяват на Wendel да пристъпи през май 2008 г. към неговата препродажба на Planeta, за която препродажба жалбоподателят не твърди, че има за последица намаляване на конкуренцията на пазара.
- 142 На второ място, жалбоподателят поддържа, че Комисията е трябвало да оцени способността и стимулите на Wendel да поддържа и да развива ефективна конкуренция. От точки 28—35 от обжалваното решение обаче е видно, че проверката на Комисията се отнася до условията, предвидени в параграф 10, буква б) от ангажиментите на Lagardère, и че Комисията е разгледала, от една страна, дали Wendel е жизнеспособен оператор (точки 28 и 29) и от друга страна, дали Wendel е бил способен да поддържа и да развива Editis като ефективен конкурент на разглежданите пазари (точки 30—34). Така Комисията не се е ограничила до разглеждане на финансовата печалба, която Wendel би могла да получи от операцията, а е анализирала и ресурсите на Editis, подчертавайки желанието на Wendel да запази екипите за управление, както и наличието на изготвен от Wendel бизнес план, предвиждащ стратегия за външен и вътрешен растеж. Следователно доводът на жалбоподателя, че Комисията не е проверила способността на Wendel да развива ефективна конкуренция, не се подкрепя от фактите, при положение че Комисията е разгледала способността на Wendel да поддържа и да развива Editis, за да го направи ефективен конкурент.
- 143 На трето място, жалбоподателят упреква Комисията, че е допуснала явна грешка в преценката, като не е сравнила очакваната от Wendel вътрешна норма на възвръщаемост с тази на другите предварително подбрани от Lagardère консорциуми, при положение че е сравнила предложението на Wendel с другите предложения, що се отнася до запазването на ресурсите за управление на Editis.

¹⁴⁴ Трябва да се припомни, че съгласно параграф 13, буква б) и параграф 14 от ангажиментите Lagardère трябва да представи на Комисията списъка на потенциалните приобретатели, с които възнамерява да се свърже, и изборът от Lagardère на приобретателя/приобретателите трябва да бъде представен за одобрение от Комисията, която да се произнесе с оглед на необходимите сведения, позволяващи ѝ да провери дали те отговарят на критериите за одобрение, предвидени в ангажиментите. Съгласно параграф 20 от ангажиментите тази процедура на подбор на приобретател/приобретатели от уведомяващото лице трябва да се извърши под надзора на одобрен от Комисията довереник, който е натоварен да следи за задоволителното изпълнение на ангажиментите на Lagardère по смисъла на параграф 21, буква ж) и дори да води преговорите по придобиването с трети заинтересовани лица в хипотезата, предвидена в параграф 25, когато уведомяващото лице не е изпълнило в определения срок поетите от него задължения. Накрая, параграф 11 от ангажиментите уточнява, че Lagardère трябва да положи максимални усилия да продаде на един-единствен приобретател всички прехвърляни активи, като същевременно запази целта да получи възможно най-добра валоризация. Така тази процедура на подбор, предвиждаща, че единствено Lagardère има право да предлага на Комисията приобретател на активите на Editis и че Комисията трябва само да провери дали избраният от Lagardère приобретател отговаря на критериите, посочени в ангажиментите с цел поддържане на ефективна конкуренция на разглежданите пазари, е ясно дефинирана не в обжалваното решение, а в решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия, чиято законосъобразност жалбоподателят вече не може да оспорва, тъй като решение T-452/04 (EU:T:2010:385) се ползва с относителна сила на пресъдено нещо (решение Hoogovens Groep/Комисия, EU:C:1985:355, т. 9).

¹⁴⁵ Освен това трябва да се припомни, че приложимите разпоредби на правото на концентрациите не налагат на Комисията тя самата да организира процедура за подбор на кандидатите за придобиване на прехвърляните активи или да сравнява съответните заслуги на посочените кандидати. Впрочем точка 21 от Известието за поставяне на допълнителни условия изтъква в това отношение, че „след като продажбата на предприятието е определен[а] като условие за разрешаването на [концентрацията,] въпросът за намиране на подходящ [приобретател] се решава от страните“. Тази точка не противоречи по никакъв начин на разпоредбите на Регламент № 4064/89, чийто член 8, параграф 2 предвижда единствено евентуална „промяна от страна на засегнатите предприятия“ на концентрацията, за която е изпратено уведомление, с цел тя да стане съвместима с общия пазар, без тази разпоредба да определя процедурата, която да се следва за постигането на този резултат. Освен това в решение C-551/10 P (EU:C:2012:681) Съдът припомня, че член 2, параграфи 2 и 3 от Регламент № 4064/89 възлага на Комисията задачата да гарантира, че подлежащите на нейния контрол концентрации не установяват или не укрепват господстващо положение, в резултат на което ефективната конкуренция в общия пазар или в значителна част от него би била съществено възпрепятствана, и че следователно не е от компетентността на Комисията да създава свършена система на конкуренция и да взема решения вместо икономическите субекти за това кой би следвало да оперира на пазара (точки 66 и 67). Така Съдът посочва, че Комисията разполага само с възможността да одобри или не представения ѝ приобретател (точка 76).

¹⁴⁶ Що се отнася до оценката от Комисията на необходимостта от получаване на ангажименти с цел разсейване на сериозните съмнения, породени от дадена концентрация, съдът на Съюза счита, че не може да замества преценката на Комисията със своята собствена и че следователно твърдяната липса на отчитане на други ангажименти, предложени от трети лица, сама по себе си не доказва, че обжалваното решение е опорочено от явна грешка в преценката. Така обстоятелството, че е било възможно да се определят и други ангажименти, които дори биха били по-благоприятни за конкуренцията, не може да доведе до отмяна на посоченото решение, ако Комисията е можела разумно да заключи, че ангажиментите, възпроизведени в решението, позволяват да се разсеят сериозните съмнения (решение от 30 септември 2003 г., ARD/Комисия, T-158/00, Rec., EU:T:2003:246, т. 328 и 329 и решение easyJet/Комисия, точка 43 по-горе, EU:T:2006:187, т. 128 и 129). Следователно по подобен начин в случая Общият съд не

може да прави сравнителен анализ на различните предложения, представени на Lagardère през 2004 г., а Комисията не е била длъжна да сравнява вътрешната норма на възвръщаемост, очаквана от различните приобретатели, при положение че кандидатурата на Wendel — единствен приобретател, предложен от Lagardère — според Комисията съответства на ангажиментите на последното.

- 147 Накрая, следва да се уточни, че доводът на жалбоподателя, че Комисията е сравнила предложенията на няколко приобретатели по конкретен показател, не се подкрепя от фактите. Всъщност от точка 30 от обжалваното решение е видно, че за да прецени дали Wendel е кандидат, който е способен да поддържа и развива Editis като ефективен конкурент на разглеждания пазар, Комисията констатира, че Wendel се е ангажирало да запази ресурсите за управление и за издателска дейност и е подчертало, че този подход му позволява да гарантира в по-голяма степен развитието на Editis, отколкото придобиването му от конкурент в сектора, който по необходимост би реорганизирал ресурсите за управление.
- 148 На четвърто място, жалбоподателят упреква Комисията, че не е взела предвид липсата на опит на Wendel в сектора на книгоиздаването. В параграф 10, буква б) от ангажиментите обаче изрично е посочено, че приобретателят на прехвърляните активи може да бъде избран сред финансови приобретатели, което е потвърдено от Общия съд (решение T-279/04, EU:T:2010:384, т. 344 от 345) и от Съда (решение C-551/10 P, EU:C:2012:681, т. 78) при проверката за законосъобразност на решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия. Освен това доводът на жалбоподателя не се подкрепя от фактите, тъй като в точка 30 от обжалваното решение Комисията е проверила именно дали Wendel е оператор, който е способен да поддържа и да развива ефективна конкуренция въпреки липсата на опит в сектора на книгоиздаването. Така тя припомня, че Editis запазва всички необходими ресурси за управление, издателска дейност и поддръжка, за да може то самото да осигури жизнеспособността си, и че Wendel се е ангажирало да запази посочените ресурси. В това отношение следва да се отбележи, че в параграф 12, буква б) от ангажиментите Lagardère се задължава по отношение на прехвърляните активи да не променя членовете на изпълнителния комитет на Editis и основните кадри, свързани с издателската дейност, преди изтичането на определен срок.
- 149 На пето място, жалбоподателят упреква Комисията, че е приела Wendel за отговарящо на предвиденото в ангажиментите условие за независимост, при положение че член на съвета на директорите на това дружество същевременно е бил член на надзорния съвет и на одитния комитет на Lagardère.
- 150 Съгласно параграф 10 от ангажиментите на Lagardère, за да запази ефективната конкуренция на съответните пазари, същото се задължава „да прехвърли активите на Editis на един или повече независими приобретатели“. Освен това параграф 10, буква а) предвижда, че Lagardère не може да има „значителни преки или непреки интереси в приобретателя“. В точка 346 от решение T-279/04 (EU:T:2010:384) Общият съд отхвърля довод на жалбоподателя, изтъкнат в подкрепа на деветото му правно основание, съгласно което ангажиментите на Lagardère не съответстват на точка 49 от Известието за поставяне на допълнителни условия. Така Общият съд приема, че „само липсата на значителни преки или непреки интереси в приобретателя/приобретателите по смисъла на параграф 10 от ангажиментите на Lagardère е съвместима с условието за липса на връзка между приобретателя и страните, предвидено в точка 49 от Известието за поставяне на допълнителни условия, тъй като съгласно параграф 10 от ангажиментите на Lagardère прехвърлянето може да се осъществи само по отношение на „един или повече независими от уведомяващото лице приобретатели“ и придобиването на един или повече от прехвърляните активи „не трябва да създава нови проблеми, свързани с конкуренцията“.

- 151 Важно е да се уточни, че по този начин Общият съд е преценил двете условия, предвидени в параграф 10 и параграф 10, буква а) от ангажиментите, взети заедно, и е приел, че „липсата на значителни преки или непреки интереси на Lagardère в приобретателя“, предвидена в параграф 10, буква а), следва да се прецени, като се има предвид посоченото в параграф 10 общо условие за независимост на приобретателя по отношение на Lagardère.
- 152 В случая следва да се провери дали при оценката на кандидатурата на Wendel Комисията е съобщила условието за независимост на това дружество по отношение на Lagardère, което условие е предвидено в параграф 10 и параграф 10, буква а) от ангажиментите във връзка с точка 49 от Известието за поставяне на допълнителни условия. Условието за независимост на приобретателя цели по-специално да гарантира, че същият е способен да има поведение на ефективен и самостоятелен конкурент на пазара, без неговата стратегия и неговите решения да могат да бъдат повлияни от прехвърлителя. Тази независимост може да се прецени, като се разгледат капиталовите, финансовите, търговските, личните и материалните връзки между двете дружества.
- 153 В точка 27 от обжалваното решение Комисията посочва, че що се отнася до въпроса за независимостта на страните, „към момента на подаване на първоначалната молба за одобрение през 2004 г. Wendel е независимо от групата Lagardère“ и „[в]същност между тези две дружества не съществува капиталова връзка, нито друга икономическа връзка“. Тази констатация не се оспорва от жалбоподателя, който освен това не претендира да са съществували материални и финансови връзки между двете дружества.
- 154 Действително, жалбоподателят правилно посочва, че едно и също лице членува в някои от управителните или надзорните органи на Lagardère и Wendel. Всъщност не се спори, че от 1998 г. г-н Р. е един от петнадесетте членове на надзорния съвет на Lagardère и че той е член на одитния комитет на това дружество. Освен това от 2002 г. до 31 май 2005 г. г-н Р. е един от дванадесетте членове на съвета на директорите, един от тримата членове на комитета по назначенията и възнагражденията и един от петимата членове на одитния комитет на Wendel.
- 155 Въпреки това в конкретния случай присъствието на г-н Р. в органите на двете дружества не доказва, че Wendel е приобретател, който не е независим от Lagardère.
- 156 Всъщност към 30 юли 2004 г. Lagardère е командитно дружество с акции по френското право с двустепенна система на управление, чиято организация е уредена от разпоредбите на членове L 226-1—L 226-14 от френския търговски кодекс. Така то се ръководи от управителен съвет под контрола на надзорен съвет. В качеството си на член на надзорния съвет, а не на управител, г-н Р. изпълнява, съгласно твърденията на Wendel, единствено функции по надзор и определяне на насоките при управлението на дружеството. В качеството си на член на одитния комитет той е натоварен предимно с финансови и счетоводни дейности.
- 157 Към 30 юли 2004 г. Wendel е акционерно дружество по френското право с едностепенна система на управление, чиято организация е уредена от разпоредбите на членове L 225-17—L 225-56 от френския търговски кодекс. Така то се управлява от съвет на директорите, натоварен с определянето на насоките на дейността му. Съгласно разпоредбите на член L 225-37 от френския търговски кодекс членовете на съвета на директорите имат задължение за дискретност, както посочва Wendel, но те имат и задължение за лоялност към дружеството по силата по-специално на разпоредбите на член L 242-6 от този кодекс. Освен това г-н Р. е член и на комитета по назначенията и възнагражденията и на одитния комитет на Wendel, натоварени с подготвянето на разискванията на съвета на директорите, който заседава поне четири пъти в годината. По-конкретно одитният комитет е компетентен по счетоводните въпроси, докато комитетът по назначенията и възнагражденията по-специално прави предложения за назначаване на директори, за възнаграждението на председателя на съвета на директорите и на делегирания генерален директор и за насоки на политиката относно

участието на ръководството в капитала на предприятието. Така от годишния доклад за 2004 г. е видно, че в заседанията от 9 юли, 6 и 23 септември и 22 октомври 2004 г. дневният ред на комитета по назначения и възнаграждения включва въпросите за премията във връзка с придобиването на Editis, инвестициите в Editis и участието на ръководството на Wendel в капитала на Editis.

- 158 Освен това в бележка под линия № 10, към която препраща точка 27 от обжалваното решение и която е представена от Комисията в отговор на процесуално-организационно действие на Общия съд, се уточнява, че „[щ]о се отнася до личната връзка между Lagardère и Wendel, Комисията отчита факта, че преди приемането на първото решение за одобрение представителите на Wendel са се ангажирали [г-н Р.] вече да не заседава в съвета на директорите на Wendel“. Така от обжалваното решение и от отговорите на поставените от Общия съд в съдебното заседание въпроси е видно, че по молба на Комисията на 27 юли 2004 г. Wendel формално се задължава, от една страна, г-н Р. да прекрати членството си в управителните органи на това дружество в срок от една година, считано от одобрението на кандидатурата на същото, и от друга страна, през този период той да не участва в разискванията на съвета на директорите и на другите вътрешни комитети, когато те са свързани с издателската дейност на групата, както и да не получава поверителна информация относно сектора на книгоиздаването от страна на ръководството или на оперативните ръководители на Wendel.
- 159 Всички тези обстоятелства позволяват да се заключи, че Комисията е следила присъствието на г-н Р. в органите на Wendel да не пречи на независимостта на това дружество и следователно на поддържането и развитието на ефективна конкуренция на съответния пазар. Ето защо единствено присъствието на г-н Р. в органите на двете дружества не позволява, при липса на други обстоятелства, да се приеме, че поведението на Wendel на пазара би било повлияно от Lagardère и че условието за независимост на приобретателя не е изпълнено.
- 160 Що се отнася до доводите на жалбоподателя, че присъствието на г-н Р. в органите на управление и надзор на двете дружества е било особено проблематично във връзка с освобождаването от активи и избора на приобретател от Lagardère, следва да се припомни, от една страна, че процесът на освобождаване от активи се е осъществил под стриктния надзор на Комисията, и от друга страна, че не е от компетентността на Комисията да създава свършена система на конкуренция и да взема решения вместо икономическите субекти за това кой би следвало да оперира на пазара, като единствено Lagardère е отговорно за намирането на подходящ приобретател, който след това да бъде одобрен от Комисията (вж. точки 144 и 145 по-горе).
- 161 Накрая, доводът на жалбоподателя за непълнота на мотивите в обжалваното решение конкретно по този въпрос следва да бъде разгледан в рамките на шестото правно основание.
- 162 На шесто място, жалбоподателят упреква Комисията, че е пренебрегнала отражението, което биха могли да имат върху независимостта на Wendel преходните споразумения между двете предприятия, тъй като Editis продължава да получава възнаграждения от дружеството Hachette, изцяло притежавано от Lagardère, за разпространението на някои заглавия. При положение че тези преходни споразумения са част от ангажиментите на Lagardère и следователно са предвидени в решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия (вж. приложение 1, точки 13 и 14 от това решение), този довод трябва да бъде отхвърлен, тъй като жалбоподателят вече не може да оспорва законосъобразността на посоченото решение (вж. точка 144 по-горе).
- 163 С уговорката, направена в точка 161 по-горе, от всичко изложено по-горе следва, че четвъртото правно основание трябва да се отхвърли по същество.

По петото правно основание: злоупотреба с власт

- 164 Жалбоподателят поддържа, че обжалваното решение е опорочено поради злоупотреба с власт, тъй като Комисията е използвала член 266 ДФЕС, за да потвърди a posteriori първото решение за одобрение, вместо да се постави в момента, предхождащ настъпването на незаконосъобразността, санкционирана от Общия съд и от Съда.
- 165 Комисията и встъпилите страни отхвърлят доводите на жалбоподателя.
- 166 Съгласно съдебната практика (решение *Fédesa* и др., EU:C:1990:391, т. 24) злоупотребата с власт представлява приемането на акт от институция на Съюза с единствената или поне определяща цел да се постигнат различни от изложените в него цели или да се избегне процедура, специално предвидена от Договора, за да се противодейства на конкретните обстоятелства. Така съдът на Съюза приема, че даден акт е опорочен поради злоупотреба с власт само ако въз основа на обективни, относими и съгласувани доказателства изглежда, че е бил приет с единствената или поне определяща цел да постигне различни от изложените в него цели (вж. решение *Ramondín* и др./Комисия, C-186/02 P и C-188/02 P, EU:C:2004:702, т. 44 и цитираната съдебна практика). В хипотезата на множество преследвани цели, дори ако законните основания за приемане на дадено решение са придружени от неправомерно основание, решението не е опорочено от злоупотреба с власт, щом като основната цел не е засегната (решение *Италия/Върховен орган*, 2/54, EU:C:1954:8, в този смисъл вж. също решение от 8 юли 1999 г., *Vlaamse Televisie Maatschappij/Комисия*, T-266/97, Rec., EU:T:1999:144, т. 131).
- 167 В случая жалбоподателят поддържа, че Комисията е потвърдила a posteriori първото решение за одобрение, по-скоро за да задоволи частен интерес, вместо да предпочете общия интерес.
- 168 В подкрепа на това правно основание той изтъква, на първо място, че Комисията незаконосъобразно е придала обратно действие на обжалваното решение, при положение че е била длъжна да санкционира нарушението от *Lagardère* на един от ангажиментите му. От анализа на първото правно основание обаче следва, от една страна, че Комисията е можела законосъобразно да приеме решение с обратна сила, и от друга страна, че тя не е била длъжна да оттегли решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия и да наложи санкции на *Lagardère*. Освен това приемането на ново решение за одобрение с обратна сила обслужва множество цели от общ интерес, посочени при разглеждането на първото правно основание.
- 169 На второ място, жалбоподателят поддържа, че обжалваното решение целяло да провали за него съдебното производство срещу *Lagardère* и *Wendel*, започнато от него на 4 ноември 2010 г. пред *Tribunal de commerce de Paris* (Търговски съд — Париж, Франция), в нарушение на разпоредбите на член 6 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „КЗПЧ“). В съдебното заседание жалбоподателят уточнява, че в това производство той цели националният съд да обяви недействителността на сключения между *Lagardère* и *Wendel* договор за прехвърляне на активи, тъй като той противоречи на публичния икономически ред предвид отмяната от Общия съд на първото решение за одобрение на *Wendel*.
- 170 Вярно е, че Европейският съд по правата на човека счита, че изпълнението на съдебното решение трябва да се приеме за неразделна част от процеса по смисъла на член 6, параграф 1 от КЗПЧ, по-специално в контекста на производствата по административни спорове (ЕСПЧ, Решение по дело *Hornsby c/y Гърция* от 19 март 1997 г., *Recueil des arrêts et décisions* 1997-II, § 40 и 41), и че той има съдебна практика, забраняваща намесата на законодателната власт с цел да въздейства върху съдебното разрешаване на даден спор (ЕСПЧ, Решение по дело *Raffineries grecques Stran и Stratis Andreadis c/y Гърция* от 9 декември 1994 г., серия A № 301-B, § 49 и Решение по дело *Zielinski и Pradal и Gonzales и др. c/y Франция*, № 24846/94 и

№ 34165/96—34173/96, CEDH 1999-VII, § 57). В случая обаче жалбоподателят не излага доводи в подкрепа на твърдението, че приемането на обжалваното решение е целяло да провали висящо национално съдебно производство. Освен това от разглеждането на първото правно основание следва, че приемането на ново решение за одобрение с обратна сила цели именно да гарантира зачитането от страна на администрацията на законността и на силата на пресъдено нещо на решението на Общия съд.

171 От изложеното по-горе следва, че жалбоподателят не успява да докаже въз основа на обективни, относими и съгласувани доказателства, че обжалваното решение има за цел да потвърди с обратна сила първото решение за одобрение и следователно да задоволи частен интерес, вместо да предпочете общия интерес.

172 Следователно петото правно основание трябва да бъде отхвърлено по същество.

По шестото правно основание: липса на мотиви

173 Жалбоподателят изтъква липсата на пълни мотиви в обжалваното решение. По-специално Комисията не се била обосновала достатъчно относно причините за приемане на решение с обратна сила. Освен това тя не била посочила причините, които са ѝ позволили да вземе предвид обстоятелства, настъпили след 30 юли 2004 г., и не била посочила защо препродажбата на активите на Editis на Planeta през 2008 г. не представлява нарушение на ангажиментите. Накрая, Комисията не била посочила в достатъчна степен защо наличието на общ управител на Lagardère и Wendel е съвместимо с условието за независимост, предвидено в параграф 10 от ангажиментите.

174 Комисията, подкрепена от Lagardère и Wendel, отговаря, че е изложила пълни мотиви в обжалваното решение.

175 Съгласно постоянната съдебна практика обхватът на задължението за мотивиране зависи от естеството на разглеждания акт и от контекста, в който е бил приет. Мотивите трябва да излагат по ясен и недвусмислен начин съображенията на институцията, издала акта, така че да дадат възможност, от една страна, на съда на Съюза да упражни контрол за законосъобразност и от друга страна, на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, за да могат да защитят правата си и да проверят дали решението е обосновано. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на член 296 ДФЕС, следва да се преценява не само с оглед на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (решение Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, т. 63 и решение от 30 ноември 2011 г., Sniace/Комисия, T-238/09, EU:T:2011:705, т. 37).

176 В частност Комисията не е длъжна да изрази позиция по всички доводи, приведени пред нея от заинтересованите лица. За нея е достатъчно да изложи фактите и правните съображения, които са от съществено значение в контекста на решението (решение от 1 юли 2008 г., Chronopost и La Poste /UFEX и др., C-341/06 P и C-342/06 P, EU:C:2008:375, т. 96 и решение от 3 март 2010 г., Freistaat Sachsen/Комисия, T-102/07 и T-120/07, Сб., EU:T:2010:62, т. 180).

177 Освен това степента на прецизност на мотивите на едно решение трябва да бъде съразмерна с действителните възможности, техническите условия и сроковете, при които то трябва да бъде прието. Така във връзка с контрола върху концентрациите Комисията не нарушава задължението си за мотивиране, когато не включва в решението точни мотиви относно преценката на някои аспекти на концентрацията, които ѝ се струват явно ирелевантни, лишени от значение или с очевидно второстепенен характер за тази преценка (решение от 7 май 2009 г.,

NVV и др./Комисия, T-151/05, Сб., EU:T:2009:144, т. 192). Всъщност такова изискване би било трудно съвместимо с нуждата от бързина и с кратките срокове, които Комисията е задължена да спазва при упражняване на правомощието си за контрол върху концентрациите и които са част от особените обстоятелства в производството за контрол върху тези концентрации (решение Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, т. 167). Комисията трябва обаче да изложи фактите и правните съображения, които са от съществено значение в контекста на решението (решение NVV/Комисия, посочено по-горе, EU:T:2009:144, т. 194).

- 178 Преценени с оглед на тези принципи, мотивите в обжалваното решение са пълни.
- 179 Най-напред, трябва да се припомни, че обжалваното решение се вписва в контекста, с който жалбоподателят е запознат, състоящ се от решението от 7 януари 2004 г. за разрешаване на концентрация при определени условия, чието изпълнение се осигурява от решението за одобрение, както и от отхвърлянето на жалбата, подадена от жалбоподателя срещу това решение, и от отмяната на първото решение за одобрение от Общия съд и отхвърлянето от Съда на жалбата срещу решението на Общия съд. Освен това от преписката по делото е видно, че на 24 февруари и на 18 април 2011 г. Комисията отговаря на писма на жалбоподателя относно това как да се процедира във връзка с решение T-452/04 (EU:T:2010:385), че на 14 февруари и 16 март 2011 г. са се провели срещи между жалбоподателя и Комисията по този въпрос и че жалбоподателят отново представя на новия довереник становището си относно новата процедура по одобрение с писмо от 20 април 2011 г., а на Комисията — с писмо от 27 април 2011 г.
- 180 Освен това, точки 15—22 от обжалваното решение ясно и непротиворечиво излагат избора на Комисията да приеме решение с обратно действие, както и отчитането, в допълнение, на фактически обстоятелства, настъпили след 30 юли 2004 г. По-специално в тези точки Комисията се е постарала да отговори на доводите, изтъкнати от жалбоподателя при множеството случаи на обмен на становища между него и Комисията в периода 30 септември 2010 г.—13 май 2011 г. Що се отнася до препродажбата на Editis на Planeta през 2008 г., в точки 47 и 48 от обжалваното решение Комисията също достатъчно ясно и непротиворечиво излага съображенията, поради които намира тази препродажба за съвместима с ангажиментите на Lagardère.
- 181 Накрая, що се отнася до мотивите във връзка с преценката на предвиденото в ангажиментите условие за независимост, от точка 27 от обжалваното решение е видно, че Комисията приема, че към момента на подаване на първоначалната молба за одобрение през 2004 г. Wendel е независимо от Lagardère, тъй като не съществува капиталова или друга икономическа връзка между двете дружества. Тези мотиви, достатъчни сами по себе си, се допълват и от уточнението в бележка под линия № 10, към която препраща точка 27 от обжалваното решение, че Wendel се е задължило г-н Р., член на надзорния съвет на Lagardère, вече да не заседава в неговия съвет на директорите (вж. точка 158 по-горе).
- 182 Обстоятелството, че съдържанието на тази бележка под линия е било съобщено на жалбоподателя едва в хода на съдебното производство, не може да постави под въпрос констатацията в точка 181 по-горе. Всъщност обяснения, дадени от автора на обжалваното решение, допълващи мотиви, които сами по себе си вече са достатъчни, не са част от самото изпълнение от институцията на задължението за мотивиране, макар да могат да бъдат полезни при вътрешния контрол на мотивите на решението, упражняван от съда, тъй като дават възможност на институцията да изложи причините, които са в основата на решението ѝ (решение Finnboard/Комисия, C-298/98 P, EU:C:2000:634, т. 46).

183 От всичко изложено по-горе следва, че мотивите в обжалваното решение позволяват на жалбоподателя надлежно да оспори неговата законосъобразност, а на Общия съд — да упражни контрола си за законосъобразност, което впрочем следва и от разглеждането на останалите правни основания. Ето защо шестото правно основание следва да бъде отхвърлено по същество и следователно жалбата трябва да бъде отхвърлена в нейната цялост.

По съдебните разноси

184 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноси, ако е направено такова искане. След като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноси на Комисията, включително тези по обезпечителното производство, както и съдебните разноси на Lagardère и Wendel, в съответствие с исканията на последните.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав)

реши:

- 1) **Отхвърля жалбата.**
- 2) **Осъжда Éditions Odile Jacob SAS да заплати съдебните разноси, включително тези по обезпечителното производство.**

Martins Ribeiro

Gervasoni

Madise

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 5 септември 2014 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства, предхождащи спора	2
Производствени искания на страните	4
От правна страна	5
По допустимостта	5
По съществото на спора	7
По първото правно основание: нарушение на член 266 ДФЕС и на принципа за недопускане на прилагане с обратна сила	7
– По допустимостта на първото правно основание	8
– По нарушението на разпоредбите на член 266 ДФЕС	8
– По нарушението на принципа за недопускане на прилагане с обратна сила	17
По второто правно основание: липса на правно основание за приемане на обжалваното решение	19
– По допустимостта на второто правно основание	20
– По липсата на правно основание за приемане на обжалваното решение	20
По третото правно основание: грешки при прилагане на правото и явни грешки в преценката на Комисията поради отчитане на данни, получени след 30 юли 2004 г., и поради тяхното селективно използване	21
По четвъртото правно основание: грешки при прилагане на правото и явни грешки в преценката на кандидатурата на Wendel	22
По петото правно основание: злоупотреба с власт	29
По шестото правно основание: липса на мотиви	30
По съдебните разноски	32